

ΧΡΙΣΤΟΥ ΝΤΕΛΗΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΑΙ * * * * *

ΓΙΑΝΝΗ ΜΟΥΣΚΕΜΜΑ

ΠΕΡΙΔΡΟΜΟΣ

1911

ΜΟΝΟΝ 3 ΓΡΟΣΙΑ

ΧΡΙΣΤΟΥ ΝΤΕΛΗΧΡΙΣΤΟΥ
ΚΑΙ * * * * *
ΓΙΑΝΝΗ ΜΟΥΣΚΕΜΜΑ

5919

Π Ε Ρ Ι Δ ρ Ο μ Ο Σ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΣΑΤΥΡΙΚΟ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ

ΤΟΥ

1911

ΠΟΛΙΣ

1910

ΚΗΔΕΙΑ

Τὴν τελευταίαν στιγμήν, καθ' ἣν ὁ «Περιδρόμος» ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου, μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἐπληροφορήθημεν ὅτι τὸ μοιραῖον ἐπῆλθε καὶ τὸ 910 ἐτελεύτησε, προσβληθὲν κατ' ἄλλους μὲν ἀπὸ τοὺς Γερμανικοὺς ὄρους τοῦ Δαναίου, κατὰ τοὺς παθολόγους δὲ τῆς πόλεως μας ἀπὸ τὰ γλωσσικὰ ἄρθρα τοῦ «Ταχυδρόμου» καὶ τὸν ἐπακολουθήσαντα κακοήθη πλευρίτην.

Ἡ κηδεία τοῦ μεταστάτος ἐγένετο ἐπισημῶς δαπάναις τοῦ 911, ὁ δὲ νεκρὸς αὐτοῦ ἐτάφη εἰς τὰ . . . Τοῦζλα, ὅπου ὁ πρωθυπουργὸς Χακκὴ ἀπήγγειλε τὸν προϋπολογισμὸν ὡς ἐπιτάφιον, ὁ δ' ἕτερος τῶν ἐκδοτῶν τοῦ «Περιδρόμου» τὸν ἐξῆς συγκινητικώτατον λόγον :

Κυρίαί καὶ Κύριοι,

Ὁ ἔνδοξος νεκρὸς, τὸν ὁποῖον αὐτὴν τὴν στιγμήν βαρυσταλῆς κηδεύομεν, ἐγεννήθη ἐν Κων/πόλει πρὸ 365 ἡμερῶν. Τὰ πρῶτα μαθήματα ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ σοφοῦ τῆς ἐποχῆς Τζαχίτ, ὅστις καὶ ἀνέδειξεν αὐτὸν ἄριστον θιασώτην τῆς ἐνώσεως τῶν . . . φίλων τοῦ κόμματος, κατόπιν ἠκολούθησεν ἐπιστήμας *ἰ-δανεικῶς* εἰς τὴν ἀκαδημίαν τοῦ Τζαβήτ, προσληφθεὶς δὲ τελευταίως ὡς *εἰδικὸς* εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἀπέθανεν ἐξ *ἀ-πεινῆς*, ἀφίσας ἡμιτελὲς τὸ φιλόφθρον ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέλαβεν ὡς ἱεραπόστολος τῆς Χολέρας.

---

* Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Βιβλιοεκδοτικῶν Καταστημάτων

Π. Ἀγγελίδου καὶ Σίας.

* Ἐν Γαλατῇ, ὁδὸς Μπιλοῦρ, ἀριθ. 12.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ.

Κατόπιν αἱ ἐπιτόπιοι ἀρχαὶ μεταβᾶσαι εἰς τὸν οἶκον τοῦ μακαρίτου ἀπεσφράγισαν τὴν διαθήκην του, ἔχουσαν ὡς ἑξῆς:

«Ἐκ τῆς περιουσίας μου, ἣτις ἀνέρχεται εἰς διάφορα κινήτᾳ — ἀνέρχεται δὲ διότι δὲν εἶναι χρεώγραφα ὀθωμανικὰ — καταλείπω τοὺς ἑξῆς . . . **μποναμάδες!**

1) Ἕνα ζευγάρι παπούτσια . . . στὸ χέρι τοῦ Χακκῆ.

2) Ἕνα τηλεσκόπιον εἰς τὸν Τζαβῆτ διὰ νὰ βλέπῃ τὸ μετζῆτι.

3) Μίαν μουσικὴν **κλιμακα** εἰς τὸν πιανίσταν κ. Ζαχαριάδην διὰ νὰ φθάσῃ τὸ ὕψος τοῦ κ. Μπέλλα.

4) Προκαταβολὴ στὸν τυπογράφου πού θὰ τυπώσῃ τὸν «Περίδρομο» μία **λύρα** . . . τοῦ Γερωνικόλα!

5) **Σκηναὶς** εἰς τοὺς Ἀρτσιανούς, ἀπὸ ἐκείνας πού δημιουργεῖ ὁ Εἰάνθης στὸ Φανάρι.

6) Πέντε συλλήβδην στὸν βιβλιοκάπηλο τοῦ «Ταχυδρόμου».

7) Ἕνα συντακτικὸν εἰς τὸν Ἅγιον Ἐπόπτην διὰ νὰ συγγράψῃ τὰ γλωσσικά του ἄρθρα.

8) Τὴν εἰκόνα τῆς **πενθηρεᾶς** μου εἰς τὴν «Ν. Πατρίδα» διὰ τὸν διαγωνισμὸν τῆς . . . καλλονῆς τῆς!

9) Τὰ προνόμια τῶν ἑξῆς ἐφημερίδων διὰ τὰς προσεχεῖς παύσεις τῆς «Ν. Πατρίδος»: «Πατρίς», «Νέα Πατρίς», «Πατρίς νεωτέρα», «Νεωτάτη Πατρίς», «Πατρίς ὑστάτη ὥρα», «Πατρίς ὥρα 3^η Πρωινή» καὶ «Πατρίς ἐπὶ τοῦ Πιεστηρίου»

10) Χλιαρὸν βορικὸν ὄξυ διὰ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ κ. Αὐθεντοπούλου.

Ἐκτελεστὴν τῆς διαθήκης μου ἀφίνω τὴν ἐπιτροπὴν τῶν ἐράνων διὰ τὴν ἀνέγερσιν κωδωνοστασίου ἐν Κουζγουντζουκίῳ, ἢ ὅποια δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος νὰ κρατήσῃ καὶ τὰ **δέκα** διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς.

ΑΙ ΩΡΑΙ ΤΟΥ 911

Καὶ τοῦ 911 αἱ ὥραι εἶναι τέσσαρες καὶ εὐρίσκονται εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ **μ' ὠρο-λόγια** τῶν ἡμερολογίων.

Τὸ **Ἔαρ** ἀρχίζει ἀπὸ τὴν βιτρίνα τοῦ κ. Σαπουντζάκη καὶ τελειώνει στὰ καπέλλα τῶν γυναικῶν.

Τὸ **Θέρος** ἀρχίζει ἀμέσως μετὰ τὸ ἔαρ καὶ τελειώνει στὰ σαράντα πέντε, ὅποτε . . . βάλ' του ρήγανη!

Τὸ **φθινόπωρον** εἶναι ἄγνωστον διὰ τὰς κυρίας καὶ γνωστὸν εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ . . . τῆς Ν. Ἐφημερίδος.

Ὁ **χειμῶν** ἐξαιρετικῶς ἐφέτος ἤρχισεν ἀπὸ τὸ «**φθινόπωρον**» τοῦ Γαβριηλίδου καὶ θὰ τελειώσῃ μετὰ τὸ ἀντιχολερικὸν δράμα τοῦ Προκοπιέως «ἡ Νεροβραστός».

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ ΤΟΥ 911

Ἐκλειψὶς ὀλικὴ σατύρας, ὄρατὴ εἰς τὸ «Ἐμπρός».

Ἐκλειψὶς ὀλικὴ χολέρας ἀόρατος ἐνταῦθα.

Ὀλικὴ ἔκλειψὶς Τζῶν, ὄρατὴ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως.

Ἐκλειψὶς μετζητιέ, ὄρατὴ εἰς τὶς τσέπες τῶν γιατρῶν καὶ . . . τὶς δικές μας. Ἀόρατος στὴν Banque Ottomane.

Καθ' ὅλον τὸν Μάϊον ὀλικὴ ἔκλειψὶς τῆς Σελήνης . . . τοῦ μέλιτος.

Ἐκλειψὶς ὀλικὴ νεροῦ ἀβράστου, ἀόρατος εἰς τὰ γαλακτοπωλεῖα.

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΕΟΡΤΑΙ

Χριστούγεννα. Ἐξαιρετικῶς ἐφέτος ὁ κ. Χατζηχρήστου δὲν δέχεται ἐπισκέψεις· δέχεται ὁ κ. Χοῖσιος Ντελιχρῖσιος στὰ σαλόνια τοῦ . . . Περιδρόμου.

Ἅγιος Βασίλειος. Δὲν δέχεται ἐπισκέψεις ὁ κ. Βασίλειος Μυστακίδης, πενθῶν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος.

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ ΤΟΥ 911

Ἐὰν δὲν ἔγραψεν ἡ «Νέα Ἐφημερίς» εἰς τὸ φύλλον τῆς 31 Δεκεμβρίου «*Ἀὔριον ἀφικνεῖται ἐκ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας ὁ σεβάσμιος γέρον ἅγιος Βασίλειος*» κανεὶς δὲν θ' ἀντελαμβάνετο τὴν ἔλευσιν τῆς πρωτοχρονιάς· τόση εἶναι ἡ πείνα ποῦ μαστίζει τοὺς πάντας μαζῇ μὲ τὴν χολέραν. Γιὰ δῶρα προτιμοῦν ὅλοι σπεσιαλιτέ ἀπολυμαντικά.

Ἡ ἥλιος . . . δὲν ἔχει. Τὸ ψῆχος ἀφόρητον. Ὡς ἐκ τούτου ὁ «Ταχυδρόμος» αὐξάνει τὰ κούτσουρά του.

Ἐκδίδεται τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου τοῦ 1912.

Ἡ ἐταιρία τῶν Τράμ ἐγκαθιστᾷ τὸν ἠλεκτρισμὸν· καὶ κάνει χρυσῆς δουλειές· **κόβει** λίρες . . . καὶ διαβάτας. Οἱ χειροῦργοι τῆς Πόλεως μας, ὡς **ειδικοί**, διορίζονται ὁδηγοὶ τῶν τροχιοδρομικῶν ἀμαξῶν. Ἡ Ἐφορία τῶν Ἐθνικῶν

Φιλ. Καταστημάτων καταργεῖ τὴν χειρουργικὴν κλινικὴν.

Τὸ ψῆχος ἐξακολουθεῖ· ὁ κ. Σιφναῖος ἐπιχειρεῖ κνηγετικὴν ἐκδρομὴν γιὰ μπεκάτσες εἰς τὰς ἐρήμους τοῦ Βαριετιέ.

Ἡ «Ταχυδρόμος» μὲ νέον ἄρθρον γλωσσικὸν **τρῶγει** τοὺς μαλλιαροὺς. Ὁ κ. Πλάτων Δρακούλης διαμαρτύρεται κατὰ τῆς κοροφαγίας.

Νέα **νότα** διὰ τὰ *droits suprêmes*· αἱ Προστάτιδες ὅμως τῆς στρέφουν τὰ **νώτα** καὶ ὡς ἐκ τούτου πίπτει ὁ ὑπουργὸς

τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἀντ' αὐτοῦ προσλαμβάνεται ὁ κ. Παχτικός, ὡς γνωρίζων ἀπὸ **νότες** (;)

Ἡ Ἐταιρία τῶν Τράμ πωλεῖ τ' ἄλογά της εἰς ἐκπεσμένας τιμὰς· ἐπὶ τῇ μοναδικῇ εὐκαιρίᾳ ἡ Κυβέρνησις ἀγοράζει τριάντα διὰ τὰ χρησιμοποίησιν διὰ τὰ νέα ὑποβρύχια· ὁ κ. Κοσμίδης ἀγοράζει τέσσερα διὰ τὸ ἀμάξι του· ὁ κ. Δαμασκηνὸς καὶ ὁ κ. Καλεύρας ἀπὸ ἓνα διὰ τὰ τοὺς εὐκολύνει εἰς τὸ ρεπορτάζ των.

Ἡ χολέρα κέμνει θραῦσιν. Ὁ κ. Ἄγγελος Ἰωαννίδης προμηθεύεται ἐξ Εὐρώπης ἀπολυμαντικὴν μηχανὴν μὲ τὴν ὁποίαν ἀπολυμαίνει τοὺς πελάτας του, ἀπολυμαίνεται δὲ καὶ ὁ ἴδιος κατὰ δῶρον.

Ὁ κ. Εὐσταθιανὸς ἰατρός, ὀδοντοῖατρός, καθηγητὴς, συγγραφεὺς, φυσικὸς, χημικὸς, πανεπιστήμων, ἄνθρωπος κτλ. δημοσιεύει **παραμύθια τῆς χολέρας**. Τὰ κρούσματα αὐθημερὸν ἀνέρχονται εἰς 500· ὁ δραστικὸς τίθεται ὑπὸ καθαρσιν ὡς ἐστία μολύσματος.

Ἄγωνες **γυμνικοὶ** εἰς τὴν Ἀρετσοῦν.

Θυελλώδης συζήτησις ἐν τῇ Βουλῇ περὶ χολέρας· ὁμιλοῦσι κατ' αὐτῆς οἱ ῥήτορες τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀπαριθμοῦντες ὀρισμένα γεγονότα, ὑπεραμύνονται ὅμως αὐτῆς οἱ συμπολιτευόμενοι τοῦ κόμματος τῆς Ἐνώσεως καὶ Προόδου. Ὁ κ. Καρολίδης ἀποδεικνύει ἱστορικῶς ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Τσιγκισχίν καὶ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' τὸ μικρόβιον τῆς χολέρας ὑφίσταται. Συγκίνησις εἰς τὴν Βουλὴν. Ἐν τέλει διὰ ψήφων 123 κατὰ 65 δίδεται ψήφος ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν . . . χολέραν.

Ἡ ἅγιος Προύσης βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του ἐπὶ παχείας ἀγέλαδας. Ζητεῖται κατάλληλος μάγειρος διὰ τὰ ἐξηγήσῃ τὸ ὄνειρον, ἐν τέλει ὅμως κρίνεται φρονιμώτερον νὰ μετακληθῇ ὁ στομαχολόγος κ. Μαμμέλης.

Ἡ «Πατρις» ἀνοίγει διαγωνισμὸν καλλονῶν· ἐκ τῶν πρώτων φθάνουν εἰς τὰ γραφεῖά της αἱ φωτογραφίαι τοῦ Μιστριώτη, τοῦ Καρολίδη, τοῦ Γεδεῶν, τοῦ Ἀνδρεάδη καὶ τῆς

πενθεράς μου· απορρίπτονται ὅμως ὄλαι καὶ βραβεύεται ἡ τοῦ κ. Παναοῦ Κεσίσογλου, hors concours.

Ὁ ἥλιος . . . εἰς τὸ ἄλευρι ποῦ ἔχει ἀπλωμένο ὁ Χακκῆς.

Προσλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ ὑγειονομείου ὡς εἰδικὸς σύμβουλος διὰ τὰ προφυλακτικὰ κατὰ τῆς χολέρας μέτρα ὁ κ. Ἄγγελος Ἰωαννίδης· τῇ εἰσηγήσει του καταργοῦνται τὰ νομίσματα ἐν γένει ὡς οἱ φοβερώτεροι φορεῖς τῶν μικροβίων, ἀπαγορεύεται ἡ ἀνάγνωσις τῶν χρονογραφημάτων τοῦ κ. Σωφρονιάδου, τῶν ὀλιγοστίχων τῆς «Προόδου», τῶν κυρίων ἄρθρων τοῦ «Νεολόγου» καὶ τῶν σατυρικῶν στίχων τοῦ κ. Μακρίδου· διατάσσεται ἡ διαρκὴς ἀπομόνωσις τοῦ κ. Καρολίδου.

Ἐπὶ τῇ καταργήσει τοῦ νομίσματος ὁ «Ἐργάτης» τοῦ σοσιαλιστικοῦ κέντρου διενεργεῖ ἐράνους πρὸς ἀνέγερσιν ἀνδριάντος εἰς τὴν χολέραν, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἐλύθη τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα· ὁ κ. Μιστριώτης δέχεται νὰ ποζάρῃ.

Πίπτει ὁ Χακκῆ πασαῖ· βολιδσκοπεῖται ὁ κ. Σάλτας ἂν δέχεται νὰ σχηματίσῃ ὑπουργεῖον.

Γίνονται σφαγαὶ χριστιανῶν ἐν Γκερέκ. Τὸ Κεντρικὸν κομιτᾶτον τῆς Ἐνώσεως καὶ Προόδου συνιστᾷ εἰς τοὺς χριστιανοὺς μετριοπάθειαν.

Διὰ τοὺς ἐράνους τοῦ «Ἐργάτη» προσφέρουν οἱ κάτωθι ὁμογενεῖς τὰ ἑξῆς ποσά: ἓνα γρόσι ὁ κ. Ο. Μπεκὲς διὰ τὴν . . . **Ἰδέαν!** Ἐξήντα παράδες ὁ κ. Ν. Ζαρίφης διὰ νὰ γίνῃ ὁ «Ἐργάτης» καθημερινός. Εἴκοσι παράδες **ψιλὰ** ἢ Χαρικλῆς διὰ νὰ ἐκδοθοῦν ἄλλα τρία ὄργανα τοῦ σοσιαλιστικοῦ Κέντρου εἰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Ἀνακινεῖται τὸ ἐκπαιδευτικὸν ζήτημα ἐν τῇ Βουλῇ καὶ παρὰ τὰς θανασιᾶς ἀγορεύσεις τῶν Ἑλλήνων βουλευτῶν καὶ ἰδία τοῦ κ. Κοσμίδου ψηφίζεται νόμος καθ' ὃν πᾶς ὀθωμανὸς ὑποχρεοῦται ἀπὸ 4 μέχρι 12 ἐτῶν νὰ φοιτᾷ εἰς τοὺς Τεκέδες. Ὁ κ. Κοσμίδης ἀπὸ τὸ κακό του κείρεται μοναχός· μεγάλη συγκίνησις εἰς τοὺς γυναικείους κύκλους τῆς πόλεώς μας· ἰδρύνονται δύο μοναστήρια καλογραιῶν.

Τὸ Πατριαρχεῖον διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ νέου νόμου

περὶ ἐκπαιδεύσεως. Ἀποφασίζεται ἡ σύγκλησις Μεγάλης Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ διατάσσεται ἡ ἐνέργεια ἐκλογῶν· τόπος συνεδριάσεων ὀρίζεται ἡ Δημοσία Ἀσφάλεια. Ἡ Κυβέρνησις μετακαλεῖ τὸν ἀνακριτὴν Χαμῆ βέην.

Τὰ γραφεῖα τῆς «Ν. Πατρίδος» μεταφέρονται ὀριστικῶς εἰς τὸ Στρατοδικεῖον.

Ἐπὶ τῆς Ἑλλην. Βουλευτικῆς ομάδος ἐκδίδεται ἐφημερὶς ὑπὸ τὸν ἐκφραστικώτατον τίτλον ἢ **Σιωπή**.

Ὁ Χαρικλῆς γράφει ποίημα ἐκ τεσσάρων στίχων· ὁ πρῶτος στίχος ἀφιερώνεται —ἀλλὰ «Χουχλίδια»— στὸν μπακάλη του, ὁ δεύτερος στὸν μάγειρά του, ὁ τρίτος στὸν ράφτη καὶ ὁ τέταρτος στὸ χαριτωμένο μικρὸ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς του.

Παρ' ὅλα τὰ ληφθέντα μέτρα ἢ Χολέρα ἐξακολουθεῖ νὰ κἀμνη θραῦσιν. Ἡ Κυβέρνησις ἀναγκάζεται νὰ μετακαλέσῃ ἔξ Ἀθηνῶν τὸν διάσημον στύλον κτλ. κ. Μιστριώτην. Φθάνει ὁ κολοσσὸς καὶ κηρύττει ὅτι τὸ μικρόβιον δέον νὰ καταστραφῇ εἰς τὴν ρίζαν του διὰ τῆς πατάξεως τῶν μαλλιάρων χυδαῖστων, οἵτινες μονονουχὶ κατέλαβον τὰς Ἐφορίας, μηδ' αὐτῆς τῆς τοῦ Ζωγραφεῖου ἐξαιρουμένης· ὁ «Ταχυδρόμος» ἐκδίδεται ἐξασέλιδος. Ἡ Χολέρα ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ τρέπεται εἰς ἄτακτον φυγὴν.

Μεταξὺ τῶν Ἀρετσιανῶν διενεργεῖται ἔρανος πρὸς ἀνέγερσιν νέου κωδωνοστασίου ἐν Κουζγουντζουκίῳ.

Ὁ Τζαβῆτ βέης ζητεῖ δάνειον 14 ἑκατομμυρίων πρὸς κάλυψιν τοῦ ἐλλείμματος τοῦ προϋπολογισμοῦ. Παρὰ τὰς διδομένας ὅμως ἐγγυήσεις ἢ σύναψις τοῦ δανείου προσκόπτει. Ἐν τέλει δίδονται πρὸς ἐξασφάλισιν αἱ εἰσπραξεις τοῦ «Περιοδίου» καὶ τὸ δάνειον ἀμέσως συνομολογεῖται.

ΖΑΧΑΡΩΜΑΤΑ

Ἐκεῖ σὶ ἀντικρυνό μου τὸ μπαλκόνι
ἀντρόγυνο καινούργιο ζαχαρώνει
νομίζουν πῶς κανένας δὲν τοὺς βλέπει
καὶ κάνουν δι πρέπει καὶ δὲν πρέπει.

Κί ἐνῶ χαζὸς τὰ χάρδια των κυτιάζω,
δὲν ξέρω τί μοῦ μπαίνει σὸ μυαλό
καὶ τέλος τὴ γυναῖκά μου φωνάζω
κ' εὐθὺς τὸ παραθύρι μου σφαλῶ!

Γ. Σουρῆς

Η ΠΕΘΕΡΑ

*Ἐλα δά! μοῦπεν ἡ προξενήτρα.
Τὴ Νίνα, γυιέ μου, καὶ ποιά τὴν βγαίνει στὴν ὠμορφιά;
Ξέρεις τὴ μάννα; Σοῖ, παιδί μου, σοῖ καὶ φύτρα
δὲν ἔχουν ταῖρι στὴ γειτονιά!

—Κυρά μου, ἡ Νίνα γεμάτη μάγια
μ' ἄγγελο μοιάζει χωρὶς φτερά.
Μὰ 'κείνη ἡ μάννα ποῦ λὲς ἡ ἄγια
δὲ θάναι πάλι . . . πεθερά;

Μηνᾶς

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΕΘΕΡΑΣ

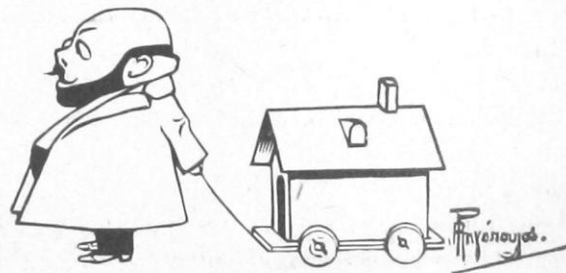
Οἱ ἐπισκέπται μὲ τὰ ποτήρια στὸ χέρι:
—Καὶ τοῦ χρόνου! Νὰ ζήσετε χίλια χρόνια!
Κ' ὁ γαμπρὸς:
—Μὴν τοὺς ἀκοῦς, μαμᾶ, δὲν ξέρουν τί λένε!
—!!!

ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ

*Ἡ «Πρόδος» τῶ κ. Σκόκω
εἰς ἀνάμνησιν.

Αἱ πρῶναι ἐφημερίδες
τῶ «Ταχυδρόμῳ».

*Ὁ Χακκὴ στοὺς Ἀρτσιανοὺς: Τὰ μικρὰ δῶρα διατηροῦν τὰς
μεγάλαις φιλίας.

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΗΛΘΟΝ

Ὁ Ἀδὰμ εἶχε βγῆ κυνῆγι ἐκεῖνο τὸ πρωί, καὶ ἡ Εὐᾶ . . .
 ἔ! πια, τὸ ἐννοεῖτε τί ἔκαμε!

Ἐνα μικρὸ διαβολάκι ἀπὸ κεῖνα τὰ λείψανα τῶν παλαιῶν ἀγγέλων τὰ ὁποῖα μολονότι εἶχε διώξει ἐκ τοῦ παραδείσου ὁ παντελόπτης αὐτὰ ἐν τούτοις ἤρχοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ κρυφὰ-κρυφὰ ἔκλεβαν τὰ φρούτα τῆς Ἐδέμ, ἕνα τέτοιο λοιπὸν διαβολάκι, εὐμορφο, μὲ μαῦρα σὰν τὴν κόλασι μάτια καὶ μὲ δύο μικρὰ κομψότατα κερατάκια εἰσηλθεν εἰς τὰ δωμάτιά της.

Ἀπὸ τοὺς τρόπους του ἐφάνη ὅτι δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τὴν ἐπεσκέπτετο.

Τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἀπεπειράθη νὰ τὴν φιλήσῃ.

Ἀλλὰ τὰ δύο ἐκεῖνα κοκκαλάκια τὰ ὁποῖα προεξείχον ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸ ἠμπόδισαν.

—Βγάλ' τα, καλέ, αὐτά! τοῦ εἶπεν ἐκεῖνη ὅλη φωτιά.

—Μ' ἂν ἔλθῃ ὁ Ἀδὰμ καὶ μὲ προφθάσῃ!

—Θ' ἀργήσῃ!

Μετὰ μίαν στιγμὴν τὰ κερατάκια τοῦ διαβόλου ἦσαν ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ ἐκεῖνοι . . .

—Βήματα! φώναξαν καὶ οἱ δύο τρομαγμένοι.

—Ἔρχεται!

—Φύγε!

Τὸ διαβολάκι ἐμάζευσεν τὴν οὐρὰν του καὶ μ' ἕνα πήδημα ἀπὸ τοῦ παραθύρου εὐρέθη ἔξω.

Ἡ θύρα ἦνοιξε καὶ ὁ Ἀδὰμ ἐφάνη.

—Τόσφ γρήγορα, ψυχίτσα μου, τοῦ εἶπεν ἡ Εὐᾶ.

Καὶ ρίχθηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φιλοῦσε καὶ τὸν φιλοῦσε . . .

—Ἡ βροχὴ δὲ μ' ἄφησε νὰ κυνηγήσω, ἀπήντησεν ὁ Ἀδὰμ, καὶ γύρισε στὸ τραπέζι διὰ ν' ἀφίση . . . τὸ δίκανόν του!

Ἄλλ' ὦ τῆς φρίκης!

Τὰ **κερατάκια** ἦσαν ἐκεῖ λησμονηθέντα ὑπὸ τοῦ φυγάδος ἐν τῇ ὀρμῇ τῆς φυγῆς.

—Τί εἶναι αὐτά; ἠρώτησεν ὁ πρωτόπλαστος ἔκκλητος.

Ἐκεῖνη δὲν τὰ ἔχασε. Ἐλαβε διὰ μιᾶς τὰ κομψά, μαῦρα καὶ στίλβοντα κόκκαλα καὶ μ' ἕνα κίνημα χαριτωμένον τοῦ τὰ ἐφόρεσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου, λέγουσα:

—Πῶς σοῦ πᾶνε! δὲν ξεύρεις πῶς σοῦ πᾶνε, ἐλαφάκι μου!

—Ἀλήθεια!

—Βέβαια· νὰ μὴν τὰ βγάλῃς ποτὲ πιά! Για σένα τ' ἀγόρασα ἐγώ.

Ἀπὸ τότε οἱ σύζυγοι εἰς τοὺς ὁποίους συμβαίνει παρομοία συζυγικὴ σκηνὴ ὀνομάζονται . . . . . κ.τ.λ.

ΜΑΝΤΕΣ

ΑΣΜΑΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ

Στὸν ἅγιο *Μαλλιαροφαγίας*

« . . . ποτίζοντες γενεαὶ γενεῶν! »

Στραβούλης.

Τὸ μῆνα γιὰ μισθὸ σου δέκα καὶ πέντε λίρες
 ὥρισαν οἱ νόμοι.

Εὐγνωμονοῦντες ὁμως τῶν μαλλιαρῶν αἱ **χεῖρες**,
 σὲ δίνουν **πέντε** ἀκόμη.

Honni soit qui mal y pense.

Στὸ ἴδιο τὸ *μοτίβο*.

Κάτσε φρόνιμα, Στραβούλη, κ' ἄφισε τοὺς χωρατάδες
 καὶ μὴ λὲς πῶς τέτοια λάθη κατατήσαν γενικά.

Ἔσεῖς μόνον εἰς τὰ γένη δὲν προσέχετε οἱ παλάδες
 καὶ περνᾶτε ἀδιακρίτως θηλυκὰ κ' ἀρσενικά!

ΣΤΟ ΚΑΝΤΙΛΕΡΙ ΠΛΑΪ

Μ' ἀρνίστηκε ἡ μελαγχροινή· στὸ στήθος τὸ στενό μου
εἶν' ἡ καρδιά μου θρήμματα. Χλωμὸ τὸ πρόσωπό μου,
τοῖχος θαρρεῖς στὸ κατάσπρο τὸ φῶς ἐνὸς μεκαίουερ.

Ἡ εὐθυμία πάει . . .

Κ' ἐπάνω στὸ τραπέζι μου στὸ καντιλέρι πλαΐ
ἀπελπισμένη συντροφιά, ὁ μαῦρος Σοπεγγάουερ!

Κι' ὡς πρόβαλες, ξανθοῦλα μου, χαρὰ καὶ φῶς γεμάτη
σὰν ἀνθισμένο ἢ ζοῆ μ' ἐφάνη **μονοπάτι**
κ' ἐφούσκωσαν τὰ στήθη μου μ' ἐλπίδας μυστικὰς.

Πάλι ἡ καρδιά κτυπάει . . .

κ' ἐπάνω στὸ τραπέζι μου, στὸ καντιλέρι πλαΐ
τὰ παραμύθια . . . τοῦ Boccace!

Ὁ Μούσκεμμας.

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ

Στοὺς Συβολιστάδες τῆς Ρωμιούνης.

Μέσα στοῦ νοῦ μου τὴν ἀπόκοσμη ἀντάρα
ὄρμων δαιμόνοι μ' ἀγαλλίαση καὶ χαίρουνται,
δαιμόνοι ποῦ δὲν κάνουν οὔτε μιὰ πεντάρρα
καὶ μὲ τ' ἀπόμυαλο ναί, τοῦ μυαλοῦ μου τρέφουνται.

Φρίκη καὶ θύελλα καὶ θύελλα καὶ φρίκη
καὶ δαιμονίζονται δαιμόνια δαιμονισμένα
καὶ λὲς πῶς τὰ μυαλά μου τὰ νοίκιασα στὸ νοῖκι
κ' ἂν τὰ καταλαβαίνετε τοῦ λόγου σας ξηγάτε τα καὶ μένα!

N. A.

Fin de siècle.

Μὲ τρέλλανες Τιτίκα μου, γιὰ σένα ἡ καρδιά μου καίει σὰν
. . . Ἄρετσοῦ!

Ἡ μετακόμισις τῶν πολυτίμων ἐπίπλων τοῦ Συλλόγου
εἰς τὴν Δημοσίαν Ἀσφάλειαν.

Σ' ΕΝΑ ΔΙΚΗΓΟΡΟ ΔΡΑΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Ἄφοτου γράφεις δράματα δικηγορῶν συνάμα
ἢ Θέμις γέλιο ἀρχίγησε κ' ἡ Κωμωδία κλάμμα.

Ὁ Ρεφενές.

ILLUSIONS

(Μετὰ τὸ θέατρο).

Κοῦκλα μᾶλλον παρὰ γυναῖκα! Δὲν ἦταν περπάτημα πιά ἐκεῖνο· κᾶτι ἐλαφρό, ἀπαλό, πουπουλένιο. Τὰ σκαρπινάκια της μόλις χᾶιδευαν τὴ γῆ. . .

Καρφώθηκα ἅμα τὴν εἶδα!

Τὰ μάτια της τὰ ὑγρά μεθοῦσαν καὶ στὸ μεθύσι τῆς στιγμῆς ξάνοιγες κόσμους ποῦ πάντα ὄνειρεύεσαι καὶ ποῦ ποτὲ δὲν μπορεῖς νὰ ζήσης.

Καὶ τὴν ἀκολούθησα.

Τὸ κατάλαβεν ἐκεῖνη καὶ γύρισε καὶ μὲ κύτταξε μ' ἓνα χαμόγελο τόσο ἐκφραστικό ποῦ καὶ τὸν ἅγιο Ἀντώνιο μποροῦσε νὰ σκανδαλίση.

—Θεέ μου! Τί χαμόγελο ἦταν ἐκεῖνο! Μόνον σ' ἀγγέλου χεῖλη μποροῦσε ν' ἀνθίσῃ. Καὶ ἦταν ἄγγελος Ἐκεῖνη μὲ τὸ περπάτημα τὸ ἐλαφρό, τὸ ἀπαλό, τὸ βελουδένιο. . .

Μπήκε σ' ἓνα σκοτεινὸ δρομάκι.

—Πάει ἀπ' ἐδῶ, εἶπα, γιὰ νὰ μὲ δώση καιρὸ νὰ τῆς μιλήσω. Καί, πρὶν νὰ καλοσυλλογισθῶ τὰ κατάλληλα λόγια μὲ τὰ ὁποῖα θὰ τὴν ἐσκλάβωνα, τὴν βλέπω νὰ στέκεται μπρῶς σ' ἓνα ὄμορφο σπίτι.

—Δεσποινίς! ψιθυρίζω. . .

—Petit cochon! entrez donc!

Γύρισα ταραγμένος. Ἐνα κόκκινο φανάρι ἐπάνω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ στὸ πλάι κᾶτι γράμματα χτυπητά:

Pension Henriette!

Μηνᾶς.

ΑΝΑΡΜΟΣΤΑ ΑΛΛΑ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΑ

Μαλλιαρὸς . . . με φαλάκρα.

Καθαρεύων . . . με λιγδωμένο γιακά.

Παπουτσῆς . . . ξυπόλυτος.

Γιατρὸς . . . ἄρρωστος.

Πνευματικὸς . . . χωρὶς κουκοῦτσι πνεῦμα!

ΙΝΤ' ΑΦΡΙΖΕΙΣ ΚΑΙ ΞΑΦΡΙΖΕΙΣ...

—Βρέ ἀδελφέ! Νοέμβριος μῆνας καὶ σὺ μπάνια κάνεις ἀκόμα;

—Ἄστα, καῦμένε, καὶ δὲν τελείωσε τὸ ἀμπονεμάν μου!

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΡΩΜΙΟΥ

Ὁ Κύριος κοιμάται, ὁ Ἐξοχώτατος ἀναπαύεται, ἡ Πανιερότης του ρογαλιζει, ὁ Καθηγητὴς ὑπνώττει, ὁ Ποιητὴς παρεδόθη εἰς τὰς θερμὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως, ὁ Συμβολιστὴς εἰσήλθεν εἰς τὰ ὑπερκόσμη τῶν λευκῶν ὄνειρων ὅπου Νεραΐδες κτλ. καὶ ὁ Μαλλιαρὸς ἀλάργα οὔλοι καὶ τὸ παίρνει δίπλα!

ΣΩΣΤΗ ΣΚΕΨΙΣ

Ὅ,τι κι' ἂν λέν, φίλε μου, κι' ὅ,τι κι' ἂν γράφουν, ὁ Πατριάρχης θὰ εἶναι πάντοτε ὁ ἄνθρωπος τῆς *Προόδου* καὶ ὁ σωτὴρ τῆς *Πατρίδος!*

ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ

Οἱ ἀρχαῖοι λέγανε:
 «Ὁμοῖος ὁμοίῳ».
 Ἄταξία δηλαδὴ
 καὶ Ταχυδρομεῖο.

Η ΣΤΡΑΤΟΛΟΓΙΑ

Κοίνοιν τὴν στρατολογίαν
 ἀναγκαίαν οἱ ἐν τέλει
 μᾶλλον ὅμως κατεπεῖγον
 θεωροῦνε . . . τὸ μπεντέλι!

ΙΣΟΤΗΣ

Καθῆκον καὶ δικαίωμα
 σὲ λέγουν ἀπαράβατο
 καὶ μὲ τὸ μῆνα θὲ νάρθης
 ὁποῦ δὲν ἔχει Σάββατο!

Κόπανος.

ΕΝ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ

Καὶ λέτε, βρὲ πουριτανοὶ
 καὶ καθαρευουσιάνοι
 ὁ λέμβος σας δίχως πανὶ
 νὰ πιάση σὲ λιμάνι;

Ἐκθετος πάντα στὸ γιאלὸ
 καὶ μέσ' στὸ κλοῦβιο σας κεφάλι
 θὰ σᾶς χαλάση τὸ μυαλὸ
 μὲ . . . δίχως ἀκρογιαλί!

Φυτίλης
 καὶ γιὰ τὴν ἀντιγραφὴ
 Ντεληχρῖστος.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΝΕΩΤΑΤΟΝ

Ἀγάπη. Λέξεις ἄχρηστος. Ἄπαντᾶ μόνον . . . εἰς τὰ πα-
 ραμῦθια.

Ἄλματα. Τὰ κάνουν ὅσοι θέλουν νὰ προφθάσουν στὸ
 δρόμο Ἐκείνην, τὰ κάνει στὴν ποίησιν ὁ Γαβριηλίδης καὶ
 στὴν τουρκικὴν ὁ Σάλτας.

Ἀνῆρ. Μηχανὴ ἢ ὁποῖα κόβει παράδες.

Ἀνορθογραφία. Ὁ Καρολίδης μὲ τὸ φέσι.

Βλακεία. Ἡ παραγωγή τῆς λέξεως ἄγνωστος· οἱ διδά-
 σκαλοὶ τὴν κρατοῦν μυστικῆν.

Βάμβαξ. Φυτόν, τὸ ὁποῖον εὐδοκιμεῖ κυρίως εἰς τ' αὐτιά
 τῶν γέροντων.

Βουλή. Βουλή μία, βουλημία.

Γάλα. Εἶναι γνήσιον μόνον τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.

Γαλαξίας. Ἡ βρακοζῶνα τ' οὐρανοῦ.

Γάμος. Βλέπε εἰς τὴν λέξιν τρέλλα.

Γοῦνα. Δέρμα τριχωτόν, περιερχόμενον ἔξ ἐνὸς ζῴου
 εἰς ἄλλο.

Γυνή. Κάμηλος διὰ τῆς ὁποίας διερχόμεθα τὴν ἔρημον
 τοῦ βίου.

Δίπλωμα. Μεμβράνη ἐπὶ τῆς ὁποίας γράφεται ὁ ἐπική-
 δειος τῆς νεότητος καὶ τὸ μοιρολόγι τῆς παιδείας.

Ἡλίθιος. Φίλος σου στενὸς ἔχων τὴν σπανίαν εὐγένειαν
 νὰ παρουσιάζεται ὅταν καθρεφτίζεσαι.

Ἱερογλυφικά. Τὰ μουσικὰ τοῦ Παχτίκου.

Ἰχθύς. Ζῶον ἄφωνον. Μποστάνης, Ἰσελεμπίδης, Κούρ-
 τογλους κτλ.

Ἰχνη. Ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εὐρίσκει ἡ ἀστυνομία ἅμα χάση
 τοὺς κακούργους.

Κεφαλή. Δοχεῖον τοῦ ἐγκεφάλου. Παράγει ἰδέας καὶ πι-
 τυρίδα.

Κοινοβούλιον. Τόπος ἀναπαύσεως. Εἰς αὐτὸ δὲν συ-
 γνάξει ὁ κ. Ἰσελεμπίδης, διότι φοβεῖται μήπως ροχαλίζων
 ἐμποδίσῃ τὸν κ. Μποστάνην νὰ κοιμηθῇ.

Καλλονή. Τὸ δόλωμα τῆς «Πατρίδος». Λέξεις συνώνυ-
 μος: Χασιώτης.

Κόρτε. Φυτόν τρυφερόν. Εὐδοκιμεῖ εἰς τὰ σκοτεινὰ μέρη

καὶ πολλάκις ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς μαμᾶς. Δίδει ὠραία φυλλάκια καὶ τρυφεροὺς καρπούς μετὰ ἑννέα μῆνας.

Δόγιος νέος. Κάλανθος ἀχρήστων. Φορεῖ γυαλιὰ γιὰτὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ στοὺς ἄλλους.

Μῆλον. Ὀπωρικὸν δροσιστικόν. Τὸ μῆλον τῆς Ἑριδος, τὸ μῆλον τοῦ Παραδείσου, τὰ μῆλα τῶν παρεϊῶν καὶ τὰ ξυνόμηλα.

Μαργαρίτης. Πολύτιμος λίθος ἀλιευόμενος εἰς τὰ διδακτικὰ βιβλία καὶ εἰς τὰ γλωσσικὰ ἄρθρα τοῦ Ἐπόπτου. Ἄλλοτε διηύθυνε τὸν «Ταχυδρόμον» καὶ τὸ «Moniteur Oriental». Νῦν διευθύνει ξενοδοχεῖον.

Μύλος. Καλογερικὸ στομάχι.

Νότα. Σημεῖον μουσικὸν διὰ τοῦ ὁποίου αἱ Προστάτιδες ἐκφράζουσι παραφωνίαν καὶ μᾶς στρέφουσι τὰ νῶτα. Προκειμένου περὶ παραφωνίας ἀπευθυντέον εἰς τὸν μουσικοδιδάσκαλον κ. Παχτικόν.

Νεροκολόκυνθο. Φυτρώνει στὸ . . . Μποστάνη.

Σύλον. Στοιχεῖον μορφωτικὸν διὰ τὰς . . . πενθεράς. Ἐξ οὗ καὶ τὸ ξύλον τῆς γνώσεως.

Πτεινός. Συνοδεύει τὶς κόττες· ὅταν ὅμως εἶναι ὁ κόκκινος πτεινός τὶς ἀφήνει μαδημένες.

Παρεῖα (τῆς γυναικός). Γουδι ποῦ κοπανίζει κόκκινη μπογιά.

Τανινίτης. Νέον φάρμακον ἐλαφρότατον εἰς τὸ εἶδός του. Ἐνεργεῖ ὅπως καὶ τὸ ρετινόλαδον.

Τόνοι. Οἱ τόνοι εἶναι τρεῖς. Ὁξεῖα ἢ φωνὴ τῆς γυναικῶσ σου, περισιωμένη τὸ καπέλλο τῆς καὶ βαρεῖα πρέπει νᾶναι ἢ τσέπη σου.

Ταχύτης. Εἶναι καταπληκτικὴ εἰς τὰ βαπόρια τοῦ Κερατείου, εἰς τοὺς ἀχαμνούντας τῶν Τράμ, εἰς τὰ Ταχυδρομεῖα καὶ εἰς τὰ πόδια τοῦ Πουλουλίδη ἐν καιρῷ Ἐθνοσυνελεύσεως.

Τσιγάρον. Σύνδεσμος φιλικός. Λέξις ἀντίθετος ἀμάκα, συνώνυμος αὐτῆς: Γεωργιάδης ὁ χρονικός.

Υδωρ. Ὑγρὸν δροσιστικόν, διὰ τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται τὸ γάλα.

ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ

Τὸ βραβευθὲν γραμματόσημον
τῶν Ταχυδρομείων μας.

Διὰ τοὺς στίχους
τοῦ «Ἐμπρός».

Ἡ μέριμνα τοῦ «Ταχυδρόμου»
διὰ τὰ παλλάδια.

Τὰ παλλάδια τῶ «Ταχυδρόμου»
εὐγνωμονοῦντα.

ΒΛΑΜΙΚΘ

Ἄντά! βρὲ σὺ κορίτσι μας
 ποῦ τῶβρες τόσο νάζι!
 Χτυπᾷς τὸ τακουνάκι σου
 κ' ἡ γῆς σῶλη τραντάζει.

Ἄντά! ποιά μάννα σ' ἔκαμε,
 καλέ, τόσο αίμοβόρα
 κι' ὄλους μας σὰν καπανταῆς
 νὰ μᾶς προσβλαίνης τώρα;

Ξέρεις ποῦ μπαίνομε εὐκολα
 στὰ γαίματα καλέ;
 Ἄσε λοιπὸς τὸ νάζι σου,
 πές μας καὶ ποῦ δουλέ;

Ὁ Βαγγελάκης

ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΟ

Ποῦ λές ἀπόψε ἀποκορῆά κοινκλίτσα μου στοχάσω
 καὶ νὰ χορτάσω ἄσε με τὰ φλογερὰ φιλιὰ σου.
 Αὔριο πιά σαρακοστή φιλιὰ δὲ σοῦ γυρεύω
 μόν' μὲ τίς μαῦρες σου ἔληγες ἀρχίζω καὶ νηστεύω!

Ὁ Παραβάτης

ΣΚΕΨΕΙΣ

Κανείς πρέπει νὰ κἀνῃ αὐτοπροσώπως ὅλες τις δουλειές του' φῶς
 καὶ τὰ παιδιὰ του ἀκόμη!

Ὅλοι κι' ὄλοι, μὰ κι' οἱ παπάδες νὰ φωνάζουν γιὰ μαλλιαρούς! . .

Ἐνας χτίστης πέφτει ἀπὸ τὸ πέμπτον πάτωμα ἐνὸς γυαπιοῦ. Στὴ
 στιγμὴ τρέχουν καὶ τοῦ φέρνουν νερὸ νὰ πιῇ.

Κι' ὁ χτίστης μὲ πικρία :

— Ἀπὸ ποῦ διάβολο πρέπει νὰ πέση κανείς γιὰ νὰ τοῦ δώσουν
 κρασί! . . .

ΠΑΤΙΝΑΞ

« Τὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσοῦλα . . . »

Τὴν ἐγνώρισεν εἰς τὸ Σκαῖτιν.

Μέσα εἰς τὸν ἴλιγγον τοῦ πατιναῶς ἔκαμε τὴν ἀνακάλυψιν
 τῆς μεθυστικῆς ὠραιότητός της.

Τὸν ἐτρέλλαναν τὰ γαλανὰ της μάτια καὶ ἐνόησεν ὅτι
 δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ζήσει μακρὰν ἀπὸ τὴν μαγειάν των.

Ἐκτοτε δὲν ἐξεκολλοῦσε ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ ἐκλεκτοῦ κό-
 σμου. Ἐπήγαινε τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέραν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι
 θὰ τὴν συναντοῦσεν ἐκεῖ, μιὰ φορὰ τοῦλάχιστον.

Μίαν ἡμέραν τῆς ὑπεσχέθη νὰ τὴν πάρῃ. Περιττὸν νὰ
 σᾶς εἰπῶ ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο τὴν κρίσιν τῆς
 τρέλλας του . . .

Τὴν ἐλησμόνησεν εἰς τὸ . . . Σκαῖτιν!

Δυὸ ἄλλα μάτια — καστανὰ τὴν φορὰν αὐτὴν — τὸν ἔκα-
 μαν νὰ ξεχάσῃ τοὺς θησαυροὺς ποῦ ἔκουπιαν τὰ γαλανὰ καὶ
 ἐνόησεν ὅτι ἠμποροῦσε νὰ ζήσει καὶ μακρὰν ἀπὸ τὴν μα-
 γειάν των. Ἐκτοτε δὲν ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς τὸ κέντρον
 τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου. Δὲν ἐπήγαινε οὔτε μιὰ φορὰ τὴν ἡμέ-
 ραν ἀπὸ φόβον μὴ τὴν συναντήσῃ ἐκεῖ. Ὅσον διὰ τὸ βλέμ-
 μα της δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐμεθοῦσε πειά, γιὰ τὸ ἀπέφευγε
 μὲ ἐπιμονήν. Μὲ μιὰ λέξι τὰ θέλητρα τῆς γαλανῆς ἔχασαν
 δι' αὐτὸν κάθε γοητεία.

Τὸ εἰδυλλιον ποῦ ἐπλέχθη στὸν τρελλὸν γύρον τοῦ πατι-
 ναῶς κατεστράφη κατὰ τὸν πεζότερον τρόπον. Τί τὰ θέλετε;
 Ὁ Μαλῆρμπ τὸ εἶπεν: « Ὅλα τὰ ὠραῖα πράγματα ζοῦν σὰν
 τὰ ρόδα ». Ἐνα πρωί.

Καὶ εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Πώπης διὰ τὸ ἀπότομον τῆς
 διακοπῆς τῶν σχέσεών των ὁ Ἄγγελος—ἔτσι τὸν ἔλεγον . . . οἱ
 φίλοι του, γιὰ τὴν ἡ μικροῦλα του τὸν ἐφώναζε . . . διάβολον—

ἤρκεσθη νὰ τῆς στείλῃ εἰς ἀπάντησιν ἓνα χαριτωμένο τετρά-
στιχο ποῦ ἦρε σὲ κάποιο album γνωστῆς κυρίας τοῦ Πέραν :

“Ὅσο βαστᾶ ὁ αὐγερινὸς καὶ τρεμοσβύνει ἡ πούλια
ἐβάσταξε ἡ ἀγάπη μας ποῦ νὰ μὴ βασκαθῆ.
Μὰ ἔρωτας π’ ἀρχίνησεν ἐπάνω σὲ καρούλια
μποροῦσε νὰ σταθῆ;

Δάμπρος Γεωργίτης.

ΒΛΑΜΙΚΟ

Παιδὶ εἰμ’ ἐγὼ τῆς πυρκαγιᾶς
κ’ ἡ γειτονιά τὸ ξέρει
ὄσοι τὰ βάναν μὲ ταμὲ
τραβῆξαν ὄλοι χέρι.

Μὰ τί τὰ θές, τί νὰ στὰ πῶ
καλέ, πὸν μ’ ἔχεις κάμη
τρίλο καρδὸ νὰ φαίνομαι
στὸν κάθε ψευταντάμη.

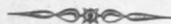
Νά! μὰ τὴ Βαγγελίστρα μου,
ἀγάπησέ μου λίγο
ἢ πάλε ἀρχίζω σὲ κορμιά
κουμπότρυπες ν’ ἀνοίγω.

“Ὁ Βαγγελάκης

ΣΤΟΝ ΒΕΝΙΖΕΛΟ

“Ὡστε σὴν πολιτικὴ τῶν **κομμάτων** τὴ γελοία
μόνον σὺ μπορεῖς καὶ βάζεις μιὰ πολιτικὴ . . . **τελεία!**

ΑΝΕΜΟΜΑΖΟΜΑΤΑ

Πῆγε ν’ ἀγιάσῃ ὁ φτωχὸς
ψηλά στὸ μοναστήρι,
μὰ βρῆκε τὸ ποτήρι
γεμᾶτο ἀπὸ κρασί τῆς Σαντορίνης.

Τώρα σὰν πίνῃ μοναχὸς
κι’ ἀνάφτει καὶ κορώνει,
φωνάζει πῶς ζυγώνει
τὴν πόρτα τῆ χρυσῆ τῆς ἀγιωσύνης!

Κάνει ἓνα βῆμα καὶ κνλᾶ
μὲ θολωμένο νοῦ,
εἶναι στενὴ, παραμιλᾶ,
ἢ πόρτα τ’ οὐρανοῦ
δὲν πάει ὁ δρόμος ἴσια,
ψυχὴ μου στὰ Πατήσια!

Judas Errant.

ΟΙ ΟΡΑΙΟΙ ΜΑΣ

Ὁ Παππούς.

Ἔχει φθάσει τὰ σαρανταλέντε, ζυγίζει ὀγδόντα ὀκάδες, ἔχει τρία πηγούνια, δυὸ μάτια χρώματος μεταξὺ Τζῶν καὶ λαδομπογιᾶς, μίαν φαλάκραν σωστὸν ὀροπέδιον, ἐνδύεται ὡς δεκαοκτῶ ἐτῶν νεανίσκος καὶ ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι αἱ γυναῖκες τρελλαίνονται διὰ τὸ χαριτόβρυτον ὑποκείμενόν του.

Προχθές, ἐνῶ ἐκαθήμεθα εἰς τὸ Jardin d'hiver, διέκρινα ὅτι νεαρά κυρία, ἡ ὁποία ἐκάθητο παραπλευρῶς μας μετὰ τοῦ ἐπίσης νεαροῦ συζύγου της, παρετήρει μὲ κάποιαν ἐπιμονὴν τὸν σύντροφόν μου, εἰς βαθμὸν ποῦ τὰ βλέμματά της ἤρχισαν νὰ μὲ σκανδαλίζουν.

Ὁ σύντροφός μου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀντιληφθῆ τὸ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο καὶ εἶχε δώσει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὴν τακρωτέραν ἔκφρασιν, γυρίζει καὶ μὲ λέγει σιγανά :

—Κύττα, μοῦ ρίχτικεν αὐτὸς ὁ ἄγγελος.

Ἄλλ' ὁ ἄγγελος ἐκείνην τὴν στιγμὴν μ' ἔνα σατανικὸν νεῦμα δείξας εἰς τὸν σύζυγόν της τὸν χονδρὸν φίλον μου, εἶπεν ἀρκετὰ μεγαλοφώνως, ὥστε νὰ τὴν ἀκούσωμεν :

—Πῶς μοιάζει μὲ τὸν μακαρίτη τὸν παππού !

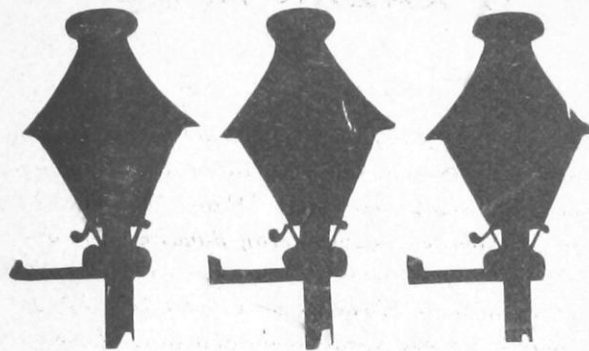

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ

(Κάποιος ἀπελιτισμένος γράφει σὴν ἐρωμένην του στὸ Φανάρι.)

Ἐάν δὲν παύσης σκληρόκαρδος νὰ μὲ βασανίζης, ἐάν δὲν φανῆς σγκαταβατική εἰς τὸν ἔρωτά μου, θὰ προβῶ εἰς τὸ ἔσχατον τῶν κινήματων καὶ θὰ θρηνηῆς ματαίως τὴν ἀπώλειάν μου. Ναί σκληρά θὰ ἔλθω εἰς τὸ Φανάριον διὰ τῶν ἀμπολοίων τοῦ Κερατίου !»

ΣΤΑ ΦΑΝΑΡΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΑΡΧΙΑΣ

Δὲν λέγω· φέγγετε κ' ἐσεῖς. Μ' ἀπ' ὅλα πρῶτα-πρῶτα
κ' ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη μέσ' σὴν Πόλῃ
φέγγουν τοῦ Ἀράπη τοῦ Ἀποστόλη
τὰ καθαρεύοντα . . . τὰ φῶτα !

ΣΤΗΝ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΑΜ

Παράξενα μᾶς φάνηκαν
καὶ λίγο σ' ἂν παρόλογα.
Θὰ βάλῃς, λέει, ἠλεκτρισμό
καὶ θὰ πουλήσης τ' ἄλογα !
Κ' ἔτσι θαρρεῖς πῶς γιὰ καλὰ
ὅλα σου πᾶν ἀνάλογα.
Μὰ ποῦ, θὰ βρῆς τὰ λογικά
ποῦ θ' ἀγοράσουν τ' ἄλογα ;

Χαρικλῆς

Ο ΧΑΣΑΝ ΑΓΑΣ

Τώρα τὸν λένε Χασάνη· στὰ χρόνια τοῦ Λεγάμενου — ἔτσι ὠνόμαζεν ὁ ἴδιος τὸ Χαμήτη—τὸν ἔλεγον Χασάν ἀγᾶ.

Ἐγὼ τὸν γνῶριζα ἀπὸ τότες. Ἦτανε ἀχτάρης στὸ χωριό μου καὶ πουλοῦσε καὶ κᾶτι *εἶδη βαφικῆς*. Μ' αὐτὰ τὰ λόγια τὸ ἔγραφε καὶ στὴν ταμπέλλα του· γιατί ὁ Χασάν ἀγᾶς ἤξερε καλοῦτσικα τὰ Ἑλληνικά καὶ τ' ἀγαποῦσε κίολας.

Οἱ δουλειές του δὲν πήγαιναν ἄσχημα τότες. Ζοῦσε, ὅπως συνήθιζε νὰ λέγη κι' ὁ ἴδιος, *μπέη κιμπή*. Πολιτικός ὅσο παίρνει. Ἄπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ σκυμμένος ἐπάνω στὴν *Ἰκδάμ*. Οἱ γεωγραφικὲς του ὅμως γνώσεις δὲν ἦτανε, φαίνεται, καὶ πολὺ προχωρημένες καὶ γι' αὐτὸ καμμιά φορὰ σὰν ἀπαντοῦσε κανένα παράξενο ὄνομα στὴν ἐφημερίδα — καὶ τότες παράξενα ὀνόματα ἦτανε πολλὰ: τὸ Γκιρῆτ, τὸ Ἄρμενιστὰν καὶ τὰ τέτοια—χτυποῦσε θυμωμένος τὸ γρόθο του ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Ἀργότερα ξέσπασε τὸ σύνταγμα κι' ὁ Χασάν ἀγᾶς ἔμαθε καὶ τὸ *Γκιρῆτ*, ἔμαθε καὶ τὸ *Ἄντανα* καὶ τὸ *Μπόσνα* καὶ χίλια δυὸ ἄλλα ὀνόματα.

Ἐπρεπε νὰ τὸν βλέπατε τὶς πρώτες ἡμέρες τοῦ Συντάγματος.

Μιά ἐβδομάδα σωστὴ ἔκανε ν' ἀνοίξῃ τὸ μαγαζί του. Ὅσες τρακατροῦκες κι' ὅσες ρουκέτες εἶχε γιὰ πούλημα στὸ ἀχτάρικο ὅλες τὶς ἔκαψε γιὰ τὸ χουριέτι. Τὸ συνταγματικὸ οὔζο τὸν ζάλισε καὶ πάει. Σωστὸ ἔνα μῆνα ἔκαμε νὰ ξεβραχνιάσῃ ἀπ' τὸ «*γιασασὶν χουριέτι, γιασασὶν ἀνταλέτι*». Εἶχε πάψη πειὰ νὰ διαβάξῃ καὶ τὴν *Ἰκδάμ*. Γένηκε ταχτικὸς ἀναγνώστης τῆς *Τανὶν* καὶ δὲν ἔλειπε ποτές ἀπὸ τὸ καφενεδάκι ποῦ μαζεῦονταν ὅλοι οἱ Νεότουρκοι—δ.λ.δ. ὅλοι οἱ Τοῦρκοι τοῦ χωριοῦ, μὴ ἔξαιρουμένου καὶ τοῦ Χότζα.

Τὸ μαγαζί του μόλις κατάφερνε νὰ τ' ἀνοίξῃ μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα.

Ποῦ καιρὸς γιὰ δουλειά! Χουριέτι τώρα.

Ἔτσι πέρασε κάμποσος καιρὸς κι' ὁ Χασάν ἀγᾶς ἄρχισε ν' ἀλλάξῃ.

Σπάνια μιλοῦσε τώρα ἑλληνικά στὰ παιδιὰ ποῦ τριγύριζαν τὸν ἀγάκο τοῦ μαγαζιοῦ του.

Τὰ περὶ συναδελφώσεως ἄρθρα τῆς «Τανὶν» τὸν εἶχαν ξετρελλάνῃ κι' ἡ πρώτη του συνταγματικὴ δουλειὰ ἦτανε νὰ σβύσῃ ἐκεῖνο τὸ *εἶδη βαφικῆς* ποῦ εἶχε στὴν ταμπέλλα καὶ ποῦ ἄρχισεν ἄσχημα νὰ χτυπᾶ στὸ μάτι.

Ἦλθαν ἐπὶ τέλους κ' οἱ βουλευτικὲς ἐκλογές. Ποῦ νὰ τὸν βλέπατε κεῖνες τὶς μέρες! Εἶχε πάρῃ *ιδιαιτέρο* γράμμα ἀπὸ τὸ *Κέντρο* κ' ἔπρεπε νὰ βάλῃ τὰ δυνατὰ του γιὰ τὸν Ὑποψήφιο.

—Θὰ βγῆ, δὲ θὰ βγῆ! . . .

Τὸν ἔτρωγε αὐτὴ ἡ ἰδέα.

Κ' ἔκανε σωστὲς 15 μέρες τώρα ν' ἀνοίξῃ τὸ μαγαζί του.

Ποῦ καιρὸς γιὰ δουλειά! Ἐκλογές τώρα.

Ἐτρεξε, ἴδρωσε, μέθυσε, φοβέρισε, κατήχησε, ὅλα τᾶκανε γιὰ τὸν Ὑποψήφιο. Μάτι δὲν ἔκλεισε ὡσότου νὰ τὸν διῆ βουλευτὴ. Μόνο στὸ ἀναμεταξὺ ποῦ εἶχε κλείσῃ τὸ μαγαζί του. Δὲν ἦτανε βλέπετε καιρὸς γιὰ δουλειὰ τώρα! . . .

Πέρασαν δυὸ χρόνια σωστὰ ἀπὸ τότες. Τὶς περασμένες τὸν εἶδα στὸ Γαλατᾶ νὰ κἀνῃ τὸ χαμάλη.

—Χαῖρ ὀλᾶ! Χασάν ἀγᾶ, τοῦ λέγω.

—Βλαστήματα, μὲ λέει. Κόντεψε νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα.

—Γιατί, ἐφέντημ; Τὸ μαγαζί . . .

—Μὴ τ' ἀναφέρνεις τὸ μακαρίτικο, γιατί μὲ θυμίζεις παληὰ μπερεκέτια.

—Μὰ καλὰ γιατί δὲν πᾶς στὸ βουλευτὴ νὰ σὲ βοῇ καμμιὰ θεσοῦλα.

—Πῆγα μιά, δυό, τρεῖς, πέντε, δέκα φορές.

—Ἐ καὶ δὲ βγήκε τίποτε;

—Λόγια, ἐφέντημ, λόγια μονάχα. Ὑποσχέσεις κι' ὄλο ὑποσχέσεις. Μόλις προχτές μ' ἔδωσε τὸ διορισμό μου μὰ . . . ἄστα, προτίμησα νὰ γίνω χαμιάλης.

—Γιατί;

—Γιατί, λέει; Γιατί μὲ διορίζαν εἰσπράκτορα φόρων . . . σὴν Ἀλβανία!

Ἔιχε πολὺ δίκαιο ὁ Χασὰν ἀγᾶς νὰ γίνῃ χαμιάλης!

Χαρικλῆς

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΜΟΡΤΗΣ

Ποδάρι καλάμι
τασοῦνι ψηλό,
κοντὸ τὸ φουστάνι
κοντὸ τὸ μυαλό.
Μπαστοῦνι μὲ χάρι
στὸ χέρι κρατεῖ,
τσιγάρο στὸ στόμα
τσιγάρο στ' αὐτί.

Τρικὸ ζακετίτσα
ξεκούμπωτη πάντα,
καπέλλο μπιργκάντε
καὶ ὄρτσ' ἀλὰ μπάντα.
Περίσσια καποῖτσια
καὶ σ' ὄλους ματιές,
τσιμπιές τὰ κορίτσια,
τοὺς ἄντρας τσιμπιές.

Γλωσσίτσα ροδάνι
καὶ γέλιοιο τρελλό,
κοντὸ τὸ φουστάνι,
κοντὸ τὸ μυαλό!

Biricchino.

Ὁ Κώστας μάλωσε στὸ κατηλιὸ τοῦ κῆρ Γιάννη κι' ὁ κῆρ Γιάννης τὸν πέταξεν ἔξω.

Κι' ὁ Κώστας βλέποντας τὴν ἐπιγραφή τοῦ κατηλιού:

— Παληοφεύτηδες!

Ο ΜΠΕΚΡΗΣ

Ἄναψε, Γιάννη, τὸ κερὶ
κι' ἴσως νὰ δῶ ἐπετύχω
τ' ἄλογο ποιόνα κλώτισσε
ἐμένα . . . γιὰ τὸν τοῖχο!

ΡΟΚΑΝΙΔΙΑ

Κάποιος κάνει χίλιες άνοησιές· τις παραβλέπουν λέγοντας: «είναι έρωτευμένος»· όπως θάλεγαν: «είναι ήλίθιος μή τόν συνερίζεσθε!»

Στόν έρωτα κυρίως ισχύει τό «πίστευε και μή έρεύνα!»

Σ' ένα *rendez-vous*, εκείνο για τό οποίο μπορείτε να είσθε σίγουρος είναι ότι θά περιμένετε.

Για να κρίνουμε μιá γυναίκα δέν πρέπει να ξετάσουμε την ίδια, αλλά τόν τελευταίο έραστή της και τις άνοησιές που έκανεν αυτός έξ αιτίας της. Έτσι κρίνουν και τ' άλογα άγοραίας άμάξης· ξεετάζουν τό καμτσίκι του άμαξηλάτου.

Έκείνο τό όποϊον θέλει ή γυναίκα ό Θεός τό ξέρει· και είναι ό μόνος.

«Δυό περισσότερια άγαπιούνταν μ' άγάπη άληθινή . . . .»
 'Αμέσως φαίνεται ότ' είναι μύθος.

Η άπόλαυσις αυτή καθ' έαυτήν έχει αυτό τό θαυμάσιον πλεονέκτημα: ότι έξυψώνει τόν άνθρωπον εις την θέσιν του κτήνους.

Τό φίλημα είναι άνεκτίμητον πράγμα, διότι κλείει τό γυναικειον στόμα . . . στιγμιαίως μόν, άλλ' άπωςδήποτε.

ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΚΕΤΤΑ

Βάφεις φρειδοματόκλαδα,
 φκιάνεις τὰ χείλη σάν λαλέ
 κι' άσπρίζεσαι σάν σιάτονα
 μα δέ μᾶς λές «και ποῦ δουλέ;»

ΣΕ ΨΕΥΤΟΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΣΑ

Με τρύπια κάλτσα περπατᾶς
 και μεσοφουστανο λερό
 μόν' ό μπουνᾶς σε μάρανέ
 και τό μοδάτο μπολερό.

«Ο Ντόπιος.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΓΟΥΔΙ

«Ο κύρ Γιώργης τούς μιλεῖ
 με παράπονο πολῦ.

Τί θέλετε Ζορμπάδες μου και Σαλαμινομάχοι
 και δός του όλο φορτώνεσθε στην άτυχή μου ράχη
 και κόβετε και ράβετε πώς δέ σᾶς συμπονῶ
 και τάχα πώς άλλουώτικα ἐγώ μ' έσᾶς φρονῶ;
 Για σᾶς ἐγώ δέν έκανα και σταύλους και βουστάσια
 και τόσα διαλεχτά παιδιά κι' ώραῖα ίπποστάσια,
 για σᾶς δέν έταξείδευσα σ' Ανατολή και Δύση
 για σᾶς δέν έχω στο Λεμπαιν τὰ πόδια μου τσακίση;

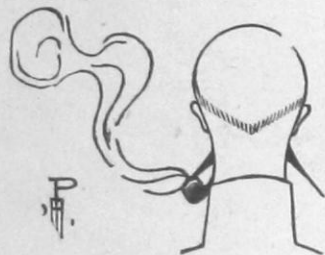
Για σᾶς δέν έκανα χορούς και συναυλίες χίλιες
 ἐγώ για τις κυρίες σας δέν έπαιξα κατιρίλιες;
 Για σᾶς δέν εκουράσθηκα να τρέχω νύχτα μέρα
 να σᾶς ταγίζω δροσερό κοπανιστόν άγέρα,
 να σᾶς κουνῶ μερόνυχτα και να σᾶς νανουρίζω
 και μ' όνειρα και φάσκελλα κρυφά να σᾶς κοιμίζω;
 Για σᾶς δέν έκανα τό πάν; κι' άπανταχού του Κράτους
 ἐγώ για σᾶς δέν εκτισα σπουδαίους άποπάτους;

Για σᾶς δέν είπα: Μή, παιδιά, τό χρημα στα κανόνια
 μόν' πάρτε ότομομπιλ και Μπλεριῶ μπαλόνια
 να βγαίνουμε περίπατο ν' άλλάζουμε άέρα
 κι' όχτώ φορές περιδρομο να τρωμε την ήμέρα;
 Έγώ δέν είπα: Μή, παιδιά, τό χρημα πια στους στόλους!
 εμεις δέν χρειαζόμαστε πολυτελεις διαβόλους,
 εμᾶς μᾶς φθάνει μοναχά κ' ένα θαλαμηγό . . .
 Αὐτὰ κι άλλα περιφρημα δέν τᾶπα όλα ἐγώ;

Μή, μάτια μου, επιμένετε
 κί' αὐτὸ ποτὲ δὲν γένηται
 κί' ὁ Ἄγγλος δὲν τὸ θέλει·
 κί' ἂν τώρα σᾶς κακοφανῇ
 ἀγάλια-ἀγάλια θὰ γενῇ
 κ' ἡ ἀγουρίδα μέλι.

ΤΟ ΓΟΥΔΙ ... ΤΟ ΓΟΥΔΟΧΕΡΙ

Δημονημένοι σκοποί.

Κρατῶντας εἰς τὸ στόμα μία πίπα
 καὶ στὸν ἄερα φκιάνοντας μιὰ τρύπα,
 ἐβγήκε ὁ Στραβογιώργης σὺς Ἀδὲς
 καὶ μόντζωνέ τα δλα νὰ τὰ κλαῖς
 νὰ τὰ κλαῖς...

Ἐπέρασε Λεμπαιν-σαντὰν Παρίσι,
 μὰ κάποια τὴν καρδιά του ἔχει ραγίσση
 καὶ κλαίει ὁ δόλιος τώρα σὰ μωρὸ
 πουλί μου, τί νὰ κάνω! δὲν μπορῶ
 δὲν μπορῶ...

— Νὰ κάνης τὸν κλαμμένο σὰ γεμῦτα
 σᾶν τὸν κὺρ Κόντε τὴν Τραβιάτα,
 κί' ὅσοι πουλί μου, κί' ὅσες σὲ ποιοῦν
 σὴν ἔνωσση μὲ σὲ θὰ συμφωνοῦν
 συμφωνοῦν...

Καὶ δὸς του ἐκεῖνος τώρα κλαίει
 κί' ὁ ἀνεπιὸς μιλεῖ στὸν Γκρέυ:
 Μνίστρε, παρηγόρα τὸ μωρὸ
 καὶ δὸς του παιγνιδάκια ἕνα σωρὸ
 ἕνα σωρὸ...

Καὶ παίρνει ἐκεῖνος τὰ παιγνίδια
 κί' ἕνα σακκί σάπια καρύδια
 καὶ λέει: Φᾶτε, τζόγες, πίτερρα
 κ' ἔτσι περνᾶτε ἑσεῖς καλὰ
 κί' ἐγὼ ζορμπάδες μου καλλίτερα
 καλλίτερα...

Ντεληχρῖστος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑΙ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα σαλόνι τοῦ Πέραν. Στὴ μέση ἕνα τραπεζάκι
 κ' ἐπάνω στὸ τραπεζάκι ἡ πνευματιστικὴ μετάφρασις τοῦ μουσουρ-
 γοῦ πνευματιστοῦ καὶ ποιητοῦ κ. Κ. Μπέλλα. Στὸ πλάγι ἕνα μέντιουμ
 καὶ στὸ ταβάνι ἕνα πνεῦμα τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ φθάνει πιανίσμο.

Μέντιουμ. — Σᾶν ποιούς, ὦ πνεῦμα, προσκαλεῖ
 ἡ δύναμις ἡ μυστικὴ του;

Πνεῦμα. — Αὐτοὺς ποῦ σκότωσε στὴ γῆ
 ἡ ποίησις κ' ἡ μουσικὴ του!

— Δεσποινίς! Ἔχω πέντε χιλιάδας λίρας καὶ θεῖον πλοῦσιον
 μὲ πολλὰς ἐλπίδας . . . ἀποπληξίας!

ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙΑ

Ἐπαίζανε μαζὸν κνηγητὸ
 οἷ νᾶτανε δὲκτῶ χρονῶν μωρέλια·
 τὴν ἔπιασε . . . κ' ἀπ' τὸ γαργαλητὸ
 ἐλύθηκε . . . στὰ γέλοια!

Τόνης.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Κατόπιν τοῦ *ἐθνικοῦ* ἀγῶνος τοῦ «Ταχυδρόμου» διὰ τὰ παλλάδια κ.τ.λ. ἐπέστημεν καὶ ἡμεῖς ὅτι τὰ βιβλία εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὸν *πλουτισμόν* . . . τῶν γνώσεων τῶν μικρῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν λοιπὸν τοῦτον προεκηρύξαμεν διαγωνισμόν διδακτικῶν βιβλίων, δείγματα τῶν ὁποίων ἔσπευσαν νὰ μᾶς ἀποστείλουν οἱ φιλότιμοι διδάσκαλοι καὶ παιδαγωγοὶ τῆς πόλεώς μας. Τὰ ὀνόματα τῶν συγγραφέων ἀποτελοῦσι διὰ τὸ νοῆμον κοινὸν ἀσφαλὲς ἐχέγγυον περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἔργων, ἢ δὲ ἀπόφασις τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ βιβλιοεκδοτικοῦ καταστήματος Γεράρδου πείθει νομίζομεν καὶ αὐτὸν τὸν «Ταχυδρόμον» ὅτι τὰ *παλλάδια* τῆς γλώσσης τῶν θεῶν τὰ ὁποῖα διετήρησαν *ποτιζόντες* διὰ τῶν αἱμάτων των *γενεαὶ γενεῶν*, δὲν θὰ θιγῶσι.

ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Ἡ Ζωολογία εἶναι διδακτικώτατον μάθημα καὶ διδάσκει . . . τὰ ζῶα! Ζῶα λέγονται ὅσοι δὲν συνέγραψαν διδακτικὰ βιβλία, ὅσοι δὲν ἔκλεψαν διὰ νὰ γίνουν ὁμογενεῖς καὶ ὅσοι, διδάσκοντες εἰς τὸ Λύκειον, δὲν κατώρθωσαν νὰ κτίσουν οὔτε σπίτια, οὔτε ἀπαρτεμάν. Ζῶα προσέτι λέγονται καὶ ὅσοι . . . ἀγόρασαν τὸν «Περίδρομον».

Τὰ ζῶα διαιροῦνται εἰς δύο: εἰς μαστοφόρα καὶ κερασφόρα. Μαστοφόρα ποὺ ἀρμέγονται εἶναι τὰ παγκάρια, τὰ παλλάδια τοῦ «Ταχυδρόμου» καὶ τὰ διπλώματα τοῦ Λυκείου, κερασφόρα εἶναι αἱ ἔλαφοι, οἱ σύζυγοι καὶ τὰ τοιαῦτα. Ζῶα εἶναι καὶ τὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα διαφέρουν κατὰ τοῦτο

ἀπὸ τὸν κ. Παχτικόν, ὅτι αὐτὰ μὲν βρωμοῦν ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἐκεῖνος δὲ ἀπὸ τὰ ποδάρια.

Μεταξὺ τῶν ζώων ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι. Ἡ περιπτώσις ὁμως αὐτῆ εἶναι σπανιωτάτη καὶ σχεδὸν ἄγνωστος εἰς τὸν τόπον μας.

ΡΑΛΛΗΣ

Καθηγητῆς τῆς Ἐμπορικῆς Ζωολογίας.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

Γραμματικὴ λέγεται τὸ μάθημα διὰ τοῦ ὁποίου λησμονεῖ κανεὶς . . . τὴν ὀρθογραφίαν. Γραμματικὴ ἀκόμη λέγεται καὶ μιὰ χοντρή γειτόνισσά μου. Τὰ μέρη τοῦ λόγου εἶναι δέκα :

Ἄρθρον. Σειρὰ λέξεων ἄνευ ἐννοίας εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ «Ταχυδρόμου».

Οὐσιαστικόν. Κάθε τι ποῦ ἔχει οὐσίαν, ὡς *περιουσία*, *γερουσία*, *ἐξουσία* κ.τ.λ.

Οὐσιαστικά ἀφηρημένα εἶναι οἱ λόγοι τοῦ Καρολίδου.

Ἐπίθετον. Τίθεται κοντὰ στὸ οὐσιαστικόν καὶ καταστρέφει τὴν οὐσίαν, ὡς *Λύκειον* . . . **Ἐθνικόν!**

Ῥῆμα. Τὰ ῥήματα ἔχουν χρόνους, ἐκ τῶν ὁποίων *ἐνέσταως* εἶναι . . . ὑπουργεῖον *Χακῆ*. **Ἀόριστος** . . . ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰσπραχθέντων ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἐράνων.

Μετοχή. Ἐνεργητικὴ λέγεται ἡ μετοχή, ὅταν εἶναι τῶν Τράμ καὶ παθητικὴ ὅταν εἶναι τῆς *Μαχουσέ*.

Συζυγία. Αἱ συζυγίαι εἶναι πολλῶν εἰδῶν. Αἱ νόμιμοι καὶ . . . αἱ ἄλλαι.

ΣΑΓΚΑΣ

Καθηγητῆς τῆς Γραμματικῆς

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Ἡ Γεωγραφία διδάσκει τὸ σχῆμα τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς παρουσιάζει πολλὰς ἀνωμαλίας, αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν τὰ ἑξῆς ὀνόματα :

Ὅρος. Ὑψηλὸν μέρος τῆς γῆς, πετρῶδες συνήθως. Εἰς τὴν Πόλιν μας τὰ ὄρη τὰ κατασκευάζει ἡ ἔταιρία τῶν Τράμ, μὲ τὶς τετράγωνες πέτρες τοῦ δρόμου.

Κοιλιάς. Λέγεται ὅταν πάρῃς τὸν κατήφορο καὶ *κυλᾶς*. Ὅταν ἡ κοιλιάς εἶναι ἀγρία — βλέπε ὀθωμανικὰ φόντα — τότε λέγεται *κατρα* — *κοιλᾶς*.

Τέλματα. Λέγονται οἱ δρόμοι τῆς πόλεώς μας ὅταν εἶναι ξηρασία, ὅταν βρέχει λέγονται λίμναι καὶ ὅταν οἱ δρόμοι εἶναι κατωφερεῖς λέγονται ποταμοί.

Νῆσος. Λέγεται μέρος τῆς γῆς ποῦ ἔχει πολλὰ τσάμια καὶ γαιθούρια. Ἡ Πόλις μας δὲν εἶναι νῆσος, διότι δὲν ἔχει τσάμια.

Χερσόνησος. Τεμάχιον γῆς ποῦ μόλις κρατιέται ἀπὸ κάπου — Κρήτη — *droits suprêmes*.

Ὅταν ἡ χερσόνησος βρέχεται διαρκῶς μὲ *αἷμα* λέγεται **Χερσόνησος τοῦ Αἵμου**.

Κόλπος. Λέγεται—Θεέ μου φύλαε!—μιὰ ἄσχημη ἀσθένεια ποῦ κατεβαίνει συνήθως στοὺς γέρονς. Εἶδος αὐτῆς εἶναι καὶ ὁ *κεράτιος* κόλπος ὁ ὁποῖος ὁμως κατεβαίνει ὕστερα ἀπὸ θλιβερὰς συζυγικὰς σκηνάς. Εἰς τὸν πληθυντικὸν ὁ κόλπος ἀλλάζει γένος καὶ γίνεται *τὰ κόλπα*, σημαίνει δὲ τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου ἐνῶ εἶσαι δάσκαλος κτίζεις σπίτια, γίνεσαι ὁμογενής, τραπεζίτης ἔστιν ὅτε καὶ ὑποουργός!

ΒΡΑΧΑΜΗΣ

Καθηγητῆς καὶ τῆς Γεωγραφίας

ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ

Ἡ γεωμετρία εἶναι μάθημα, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει τὰς σχέσεις τῶν *σωμάτων*.

Ὑπάρχουν σώματα στερεά, ὅπως τὰ τῶν μελῶν τοῦ Ἡρακλέους Ταταούλων καὶ σώματα ἀσθενικά, ὅπως τὸ Δημοσιογραφικὸν Σῶμα.

Γωνία λέγεται σκοτεινὸν συνήθως μέρος ὅπου καλλιεργεῖται τὸ κόρτε. Ἡ γωνία ἔχει δύο σκέλη, τὰ ὁποῖα ὅταν εἶναι μεγάλα, τότε ἡ γωνία καλεῖται Ἀνανιάδης.

Τρίγωνον λέγεται τὸ γνωστὸν γλύκισμα καὶ εἶνε ὄραϊον τοῦ . . . Σωτηριάδη.

Τραπεζίον. Εἶναι τὸ καλλίτερον πρᾶγμα, ὅταν σᾶς τὸ κάνουν στὸ ξενοδοχεῖον Τοκαλιάν. Τραπεζίον εἶναι ἀκόμη καὶ τὸ ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον πειραματίζεται ὁ κ. Μπέλλας.

Κύκλος λέγεται ὁ πελώριος γῦρος ποῦ διαγράφει τὸ γυναικεῖον καπέλλο, τὸ **Κέντρον** αὐτοῦ εὐρίσκεται στὸ . . . Φανάρι.

Ἄκτις λέγεται — καὶ αὐτὸ μεταξὺ μας — ἐφημερίς, ἡ ὁποία καθὰ ἐμπιστευτικῶς ἐπληροφορήθημεν, ἐκδίδεται ἐν Σταμποῦλ καὶ ἀναγινώσκεται εἰς τὸ Ἰκόνιον.

Ἄξιωμα εἰς τὴν Γεωμετρίαν λέγεται μία ἀλήθεια ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀποδείξεως· παράδειγμα: ἡ πενθερά μου τρώγει ὡσπερ ἕνδεκα.

Θεώρημα λέγεται κατὶ τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκην ἀποδείξεως· παράδειγμα: Ὁ Μποστάνης εἶναι βουλευτής. Τὸ γένειον τοῦ Τζῶν εἶναι μέλαν.

ΕΥΣΤΑΘΙΑΝΟΣ

Παθολόγος καθηγητὴς τῆς Γεωμετρίας

Ο Κ^{ος} ΜΙΣΤΡΙΟΤΗΣ

Πῶς ὑποστηρίζει ἐν ἀνάγκῃ τὴν καθαρεύουσαν.

ΣΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΟΥ

Μαῦροι ἀνεβαίνουνε καπνοὶ
στὴ σκουριασμένη μηχανή
ποῦ στέκεσαι φουγάρο.

Κ' ἐσὺ μὲ κείνηνα μαζὺ
—κι' ἄς χάσκουν γύρω σου οἱ χαῖοι—
τράβα λοιπὸν στὸ κάρρο.

Τ.

Θ ΔΕΣΠΟΤΗΣ

Ἦρθε ὁ Δεσπότης στὸ χωριὸ παπᾶ χειροτονάει καὶ τὴν ἀφράτη παπαδιά μονάχη συντυχαίνει πῶχει τοὺς κόρφους ἄγγιχτους τὰ στήθια πετρωμένα.
 — Δείπει, κυρά μου, ὁ παπᾶς; πάγω κ' ἐγὼ νὰ φύγω.
 — Σοῦχω, Δεσπότη μου, φαγί, περδίκια στὸ τηγάνι, σοῦχω κ' ἑφτά χρονῶ κρασί πὺν στέκεται στὸ νύχι καὶ στοῦ βοριά τὴν κάμαρη στρωμνὴ γιὰ νὰ πλαγιάσῃς. Θᾶβρης καὶ στεῖρα ἀξέγνωιαστη γιὰ νὰ σὲ παραστέχῃ ποῦχει τὰ χέρια ἀκούραστα σὰν θέλῃς νὰ σὲ λούσουν.
 — Μῶρ' τί καλὴ νοικοκυρὰ πὺν νᾶσαι εὐλογημένη! Γύρω του βλέπει γιὰ νὰ βοῦη τὸ Διάκο ν' ἀποστείλῃ.
 — Διάκο μου, πάρε τὸν παπᾶ καὶ μάθε τον νὰ ψέλῃ· στὸ παρεκκλήσι κάνετε ἀπόψε λιτανεία κ' ἐγὼ θὲ νᾶρθω τὸ ταχὺ τῆ λειτουργιᾶ νὰ δώσω.
 Βγάζει ὁ Δεσπότης τὸν τζουμπὲ τὴν παπαδιά χαϊδεύει, γονατιστὸς τὴνὲ κυτᾶ καὶ κείνη τὸν χτενίζει:
 — Τί νὰ τὸν κάνω τὸν παπᾶ ἀφοῦ ἔχω τὸν δεσπότη;
 Μῆνα τὸ χτένι σὲ πονεῖ δεσπότη μου καὶ τρέμεις;
 Μὴ νᾶν' τὸ χέρι μου βαρὺ, γιὰτὶ ν' ἀναστενάξῃς;
 — Μηδὲ τὸ χέρι σου βαρὺ, μηδὲ τὸ χτενισμὰ σου, μόν' εἶν' βαρὺς ὁ χωρισμὸς καὶ πῶς θὰ σὲ ξεχάσω!

Θ. Κατραπάνης.

Σ Ε Μ Ι Α

Ἦξερα πῶς σὺ κ' ἡ σφήκα
 εἰς τὴ μέση πάντα μοιάζετε,
 μὰ στὸ σουαρεῖ πρὸς βροῦκα
 πῶς . . . καὶ στὸ κεντρὶ ταιριάζεται.

Σφήκος.

ΤΡΥΦΕΡΟΝ ΗΜΙΣΥ

— Βρε γυναῖκα! Μιὰ μέρα ἔμεινα στὸ σπίτι νὰ ἡσυχάσω, μὴ χτυπᾶς ἔτσι δυνατὰ τοὺς καναπέδες. Ἀκούουν κι' οἱ γειτόνοι τί θὰ λένε! . . .

Σ' ΕΝΑ ΣΥΖΥΓΟ

Λένε πῶς τάχα ὁ διάβολος ἦτανε μιὰ φορὰ
 ἄγγελος μὲ φτερά.
 Μὰ ἐγὼ θαρρῶ τᾶνάπαλι, γιὰτὶ ὁ ἄγγελός σου
 πὺν βροῦκε καὶ σοῦ στόλισε μ' αὐτὰ τὸ μέτωπό σου;

**

ΑΠ' ΤΑ ΞΕΝΥΧΤΙΑ

«Σᾶν κάτι πού μεθᾶ και ξεμεθᾶ...»

Χαροκλής

Ἄφησε τὸ ποτῆρι του κάτω και σκούπισε τὰ χεῖλια του τὰ κατακόκκινα. Ὅστερα γύρισεν ἐπάνω μου τὰ μάτια του τὰ ταραγμένα και μοῦπεν:

— Ἀπ' τὴ Brasserie de Lontres ὡς ἐδῶ χωρὶς καπέλλο ἦρθα;

— Γιατί;

— Δὲν τὸ βρῖσκω.

— Ἔ! και τί θὰ τὸ κάμεις;

Ὁ φίλος μου με ξανακτύταξε, σκέφθηκε λίγη ὥρα κ' ἔπειτα με πεποίθησι με λέγει:

— Ἐχεις δίκαιο.

Μᾶς ἔφεραν κ' ἄλλη μύρα.

— Τί σκέπτεσαι; Μὲ ρώτησεν ἡ ἀρτίστα.

Τὰ μάτια μου, φαίνεται, εἶχαν καρφωθῆ σὲ κάπαιο σημειο στὸ ἄπειρο... Φοβερὴ ὀπτασία! Ὁ μπακάλης μου! Βάναυτος ἄνθρωπος· οὔτε κᾶν ν' ἀναλογισθῆ τὴν τιμὴ πού τοῦ κάνω νὰ φιγουράρω στὰ βιβλία του. Εἶναι ἱκανὸς νὰ σὲ σταματήσῃ στὴ μέση τοῦ δρόμου και νὰ σὲ ζητήσῃ τίς παράδες του...

Βιαστικά πῆρα τὸ ποτῆρι μου και τὸ ἄδειασα... στὴν ὑγεία της βέβαια.

Ὅλα γύρισαν γύρω μου σὲ μιὰ ζᾶλη στιγμῆς. Ὁ μπακάλης εἶχε χαθῆ. Ἡ ἀρτίστα χάθηκε κ' ἐκείνη σ' ἓνα σύννεφο θαρρεῖς ἀπὸ ὀμίγλη και μόνο σᾶν κελᾶδημα καναρινιοῦ ἀκούουνταν ἡ φωνὴ της πού μιλοῦσε με τὸν σύντροφό της, chansonnier trasformiste ἀμφίβιον μεταξύ τοῦ θηλυκοῦ και τοῦ ἀρσενικοῦ γένους. Κάποτε ἔσβυνεν ἡ φλυαρία της και τότε ἡ βοὴ τοῦ λουξ σκέπαζε κάθε θόρυβο. Τί ἄσχημα πού βόιζε τὸ λούξ! Σᾶν τὴ βοὴ τῶν αὐτιῶν στὸν πυρετό.

κάτι πιὸ ἀπαίσιον ἀκόμη· σᾶν νοικοκύρης ἀγριεμένος πού σὲ λέγει:

— Δὲν θὰ σᾶς φυλάξω πιά. Ἄδύνατον! Ἄν ἔξ ἀρχῆς σᾶς ἔβγαζα, τώρα θὰ εἶχα τοῦλάχιστον πέντε μηνιάτικα παρμένα ἀπ' τοὺς καινούργιους ἐνοικιαστάς.

— Παιδί! φώναξα. Δὲν ἐννοῶ νὰ βρῖσκωμαι μπρὸς σὲ ἄδεια ποτήρια. Πάρτο αὐτὸ και φέρεμε ἄλλα ποτήρια, πολλὰ ποτήρια, ὅλα γεμάτα...

— Κι' ὅλα ἐχάθησαν γύρω μου πάλι. Τώρα μιὰ θεία γαλήνη ἐγέμισε τὴν ψυχὴ μου, κ' ἀκούμπησα τὸ κουρασμένο μου κεφάλι στὰ χέρια μου, ἐπάνω στὸ τραπέζι, με τόση ἀνακούφιση μ' ὅση ποτὲ παιδί δὲν ἐγειρε στῆς μάνας του τὰ γόνατα. Ἔ! και πού εἶναι ἡ καϊμένη ἡ μάνα μου νὰ με διῆ σ' αὐτὸ τὸ χάλι! «Ἰωάννη παιδί μου, δὲν λυπεῖσαι τὸ χροῖμα πού πετᾶς; δὲν σκέπτεσαι καθόλου τὴν οἰκογένειάν σου, πού...»

— Παιδί! μύρα. Και σᾶν σ' ὄνειρο μοῦ φάνηκε ὅτι ἀκουα τὸ φίλο μου νὰ λέγῃ:

— Και ὅμως ἐγὼ θὰ στείλω τὸ γκαρσόνι στὴ Brasserie de Londres νὰ διῆ γιὰ τὸ καπέλλο μου.

— Τί ἔπαθες σήμερα με τὸ καπέλλο σου;

— Δὲν μπορῶ πάλι νὰ φύγω χωρὶς καπέλλο... Γκαρσόν! πῆγαινε σὲ παρακαλῶ στὴ Brasserie de Londres και διῆς ἐκεῖ ἄφησα τὸ καπέλλο μου;

Τὸ γκαρσόν μόλις ἐκρατοῦσε τὰ γέλια.

— Pardon κύριε, στὴ Brasserie de Londres δὲν βρισκόμαστε;

— Πῆγαινε και δὲν θέλω ἀντιρροήσεις.

— Ποῦ θέλετε νὰ πάγω;

— Στὴ Brasserie de Londres.

— Εἶν' ἐδῶ.

— Δὸς μου λοιπὸν τὸ καπέλλο μου.

—Τὸ φορεῖτε . . . .

—Ἐβγήκαμε ἀπ' τὴν πυρραρία. Ἐγὼ πῆγαινα ἔμπρὸς μὲ τὴν ἀρτίστα. Ὁ φίλος μου μὲ τὸν σύντροφό του, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ τὸν πείσῃ νὰ μὴν καθήσῃ στὸ πεζοδρόμιο.

Σὲ λίγο φθάσαμε σπῆτι της. Στὴν πόρτα στηρίχθηκεν ἐκεῖνη ἐπάνω μου κ' ἕνας ἀκούσιος στεναγμὸς τῆς ξέφυγε:

—Εἶμαι τόσο κουρασμένη! . . .

Καὶ μὲ φίλησε.

Κλονίσθηκα στὸ φίλημα ἐκεῖνο κ' ἔννοιωσα νὰ ξυπνήσῃ μέσα μου ὅλη ἡ ἀγάπη ποῦ εἶχα στὸ λεπτό ἐκεῖνο πλάσμα, ποῦ φοβούσουν νὰ σφίξῃς πολὺ τὴ μέση του μὴ σπάσῃ.

—Ἐλα χρυσό μου, μὲ εἶπε.

Καὶ ὅμως σὰν ἡλίθιος τὴν εἶδα νὰ χάνεται στὸ σκοτάδι τῆς αὐλῆς καὶ δὲν ἔμπόρεσα νὰ τὴν ἀκολουθήσω.

—Γιατί δὲν πῆγες μαζί της; . . . ῥώτησε ὁ σύντροφός της ποῦ ἔφθασε σὲ λίγο.

—Ἀλήθεια γιατί δὲν πῆγα μαζί της;

Ὁ φίλος μου, ποῦ ἤυρεν ἐν τῷ μεταξύ τὴν εὐκαιρία, κάθισε στὸ πεζοδρόμιο. Ἐκάθησα κ' ἐγὼ στὸ πλάι του γιὰ νὰ σκεφθῶ.

Ὁ σύντροφός της μᾶς κύτταξε κοροϊδευτικά. Ἐκλείσε τὴν πόρτα ποῦ εἶχε μείνῃ ἀνοιχτή, κ' ἔφυγε σηκώνοντας τοὺς ὤμους. Τὸ τέρας! Ἄν ἀπεφάσιζα νὰ σηκωθῶ θὰ τὸν ἔσχιζα. Καὶ ὅμως μοῦ ἦταν ἀδύνατο. Θαρρεῖς καὶ εἶχα μαρμαρώσῃ ἐπάνω στὸ πεζοδρόμιο, ἐνῶ μιὰ ἀκαταμάχητη μαγεία μὲ τραβοῦσε σὲ μιὰ στίβα σκουπίδια μπρὸς σ' ἕνα μανάβικο.

—Γιάννη! ντροπή· σήκω νὰ πᾶμε στὸ σπῆτι ἄργήσαμε, εἶπεν ὁ φίλος μου κ' ἀκούμησε στὸν ἀγκῶνα του.

—Ναὶ πᾶμε, ψιθύρισα, ντροπή. Κι' ἄφησα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὴ μαγεία κ' ἀκούμησα τὸ κουρασμένο κεφάλι μου στὰ σκουπίδια . . . . .

—Γιάννη!

Κάποιος μὲ τραβοῦσε ἀπὸ τὸ πόδι. Πετᾶθηκα τρομαγμένος ἀπ' τὸν ὕπνο. Γύρω θεοσκοτέινα. Κ' ἐμεῖς ἐπάνω στὰ σανίδια.

—Τί τρέχει;

—Εἶσαι βέβαιος ὅτι τὴν ὥρα ποῦ μ' ἔλεγε τὸ γκαρσόνι πῶς φορῶ τὸ καπέλλο μου, ὅτι τὸ φοροῦσα;

—Ποῦ νὰ τὸ ξέρω; ψύχωση σ' ἔπιασε ἀπόψε μὲ τὸ καπέλλο σου.

—Καὶ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ πάγω ξεσκουφωτός σπῆτι. Θὰ πάγω στὴ Brasserie de Londres νὰ ρωτήσω.

—Ρῶτα πρῶτα ποῦ βρισκόμαστε μὴ ξαναρεζηλευτοῦμε.

—Ἐχεις δίκαιο. Γκαρσόν! . . . Γκαρσόν! . . .

—Νὲ μπααρίορσουουζ; ἀκούστηκε μιὰ χονδρὴ φωνὴ στὸ σκοτάδι.

—Ἄν ἀγαπᾷς τὸ Θεό σου ποῦ βρισκόμαστε!

—Στὸ καρκόλι.

ΜΟΥΣΚΕΜΜΑΣ

ΔΙΣΤΙΧΑ

Στὴν πεθερὰ φίλου μου ἀναρρώσασαν ἐκ σοβαρᾶς ἀσθενείας:

Ἄκόμα λίγο θᾶκλαιγα τὸν ἄδικο χαμό σας
μὰ τώρα κλαίγω μοναχὰ τὸν ἄτυχο γαμπρό σας!

ΣΕ ΓΙΑΤΡΟ ΠΟΙΗΤΗ

Θές νὰ σοῦ πῶ τὴ γνώμη μου; Ἄκου την, μὴ θυμώσης:
Τὴν τέχνη σου δὲν ξέχασες στὴ Μοῦσα νὰ ἐφαρμόσης.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Ἐνθάδε κεῖται ὁ Μόσχος μ' ἀνάπανσι μεγάλῃ
ποῦ ὁ Ζεὺς δὲν τὸν ἀφήκε νὰ γίνῃ καὶ βουβάλι.

Ε. Τσελεποδημος.

— Μ' ἀγαπᾶ, δὲ μ' ἀγαπᾶ . . .

ΕΠΙΤΟΜΟΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

*
Ἄηρ. Ἐάν εἶναι δροσερός ποιότητος καλῆς
 θὰ πῆ πὼς κοπανίζεται στή σάλα τῆς Βουλῆς.

*
Βουτῶ, βουτᾶς καὶ τὰ λοιπὰ σημαίνει ἐν συντομίᾳ
 αὐτὸ ποὺ κάνουν μερικοὶ στὰ ἔθνικὰ ταμεῖα,
 ὁπότε πιά τὸ βούτημα ποὺ κάνουν οἱ τοιοῦτοι
 ἀπὸ τὸ μάκρος τὸ πολὺ καλεῖται μακροβούτι.

*
Γουδί. Σημαίνει στὸ Γουδί ποὺ πήγαν μιὰν ἡμέρα
 καὶ φρέσκο κοπανίσανε, λεβέντηδες, ἄερα.

*
Δάνειον. Λέξις πάγκοινος, σημαίνει δὲ **γερμανιστὶ**
 τὸ πὼς μαδάει ὁ πετεινὸς τὴν ὄρνιθα τὴν πλουμιστή.

*
Ἐμπρός. Χολέρας κ' ἐμετῶν ἂν δὲν ἦτο καιρὸς
 θὰ σήμαινε τ' ἀνάλατο **σατανικὸν** «Ἐμπρός».

*
Ἦτα. Μὲ γράμματα μικρὰ **ἦτα** σημαίνει Νάλλη
 καὶ δὲν μοιάζει τοῦ Ταλαὰτ τὴν ΗΤΤΑ τὴ μεγάλη.

*
Θαῦμα. Καὶ σήμερον κανεῖς θαύματα βλέπει κάλλιστα
 σὲ Λύκεια κ' ἐπιτροπᾶς καὶ σὲ παγκάρια μάλιστα.

*
Ἰῶτα. Ψηφίον κάτισχον κ' ἐλάχιστα παχὺ
 γι' αὐτὸ καὶ τὸ Ταμεῖον μας τὸ λένε: **γιῶτα μοναχὴ!**

*
Κερήμ. Σπουδαῖος διπλωμάτης, ἀνώτερος καὶ . . . Νάλλη!
 Ὅ μόνος ποῦ δὲν κάνει μαζὺ καὶ τὸν χαμᾶλη.

*
Λύκειον. Μάνδρα πλούσια μ' ἄρνιά παχυνὰ γεμάτη
 ποὺ λύκοι τὰ κουρεύανε, γερόλυκοι βαρβάτοι.

Νεληχρίστος.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ · Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ·

“Οπου ἐστιᾶται ἡ σύνταξις τοῦ «Ταχυδρόμου»

ΕΛΕΞΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

Ῥόφημα Μαμμουθίου.

Ῥορεκτολογικὰ πάρεργα.

Ἰχθυόσαυρος ἐν Ὀξυκιτρωματικῇ Καρύκῃ.

Πρόσχωσις ὁμοιομερῆς πτεροδακτύλων.

Μακροδῶμα παρασπονδύλιον ἐν χλωρίδι.

Ἰνδιόρνις προκατακλυσμαία πυριγενής.

Ῥξυσύμφυρμα . . . φιλολογικόν.

Κινάρων ἐντερεύετονον θήλευμα μακροκαλοπαγές.

Καλλίπυγον ἡφαίστειον ἐν ἐκρήξει μετὰ ρύακος.

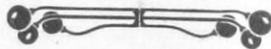
Τρωγάλια ἀνομοιομερῆ.

Ῥπῶραι.

Ποτά.

Βιβλία διδακτικά.

Σημ. «Περιδρόμου». Τὸ τελευταῖον φαγητὸν ἀρέσει ἰδιαίτερος ὁ κ. Διευθυντής, διότι τὸ εὐρίσκει . . . *θρεπτικώτατον!*

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΜΠΟΡΣΑΣ

Ῥ λύκος καὶ ἡ Ἀλεποῦ λογαριάζουν τὰ ζωντανά.

—Κ' ἔτσι Κύριε Νικολάκη ἂν κάνουμε; Ντε-επὸρ βγάζουμε ἀπὸ καμμιά τε-ετρακοσαριά λίρες. Τότε θὰ περάσης πιά καὶ τὸ κου-ουμπι ποῦ λείπει πίσω στὸ μπό-ονζουράκι σου.

—Τί λές ἀδελφέ! Μόλις διοῦμε δυὸ παραδες, νὰ ριχθοῦμε στὰ τρελλά τὰ ἔξοδα;

ΤΗΣ ΛΙΚΙΝΤΑΤΣΙΟΝΑΣ

—Παραδίθετε, κύριε Νικολάκη;

Κι' ὁ Νικολάκης ἀφηρημένος:

—Τρελλάθηκες, παιδί μου; Ἐγὼ παρᾶ νὰ δῶσω!

Τὰ ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἡμέραν τῆς σφραγίσσεώς των.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Εἰς τὸ θέατρο χθὲς βράδυ
—φοτοῦ σου μάτι μὴ σὲ πιάση—
ἔμοιαζες Ἐρμῆς ἀληθινός!
Κ' ἦλθ' ἐπίτηδες γιὰ σένα,
νὰ σὲ διῆ, νὰ σὲ θαυμάση
εἰς . . . ἀρχαιολόγος Γερμανός!

ΤΟ ΑΝΤΡΑΒΕ

Ένας χρόνος σχεδόν είχε περάσει από του ὁ Ἀγαθοκλῆς ἦτον ὁ νόμιμος σύζυγος τῆς Νοεμῆς, τὴν ὁποίαν ἐκάλει μὲ τὸ χαριτωμένον ὑποκοριστικόν: Μιμῆ. Ἦταν ἡ πειὸ χαριτωμένη γυναικοῦλα, ποῦ μπορούσε κανεὶς νὰ ὄνειρευθῆ... Μεγάλα μαῦρα μάτια, στόμα μικρὸ μὲ χεῖλη κοραλένια, μαλλιὰ ξανθὰ σὰν τρυφερὰ στάχνα, σῶμα χυτὸ, τὸ τέλειον τέλος τῆς γυναικός. Γι' αὐτὸ οἱ φίλοι τοῦ Ἀγαθοκλῆ ἔλεγον μὲ ζήλεια:

—Σοῦ ἔχει μιὰ τύχη αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ Ἀγαθοκλῆς! Δυστυχῶς ἡ γυναῖκα του εἶναι πολὺ ὠμορφη, καὶ δὲ θὰ περάσει καιρὸς ποῦ κανεὶς δὲν θὰ μπορεῖ νὰ τὸν κερδίξῃ στὸ τάβλι, στὸ μπεζίκι, οὔτε στὸ σκαμπίλι...

Ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐλάτρευε τὴν Μιμῆ του καὶ δὲν τῆς εὔρισκε παρὰ ἓνα ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον, μεταξύ μας, δὲν ἦτο καὶ ἀσυγχώρητον. Τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ τῆς Μιμῆς ἦτο μία μανία — ὦ! ἀθῶα — νὰ δείχνῃ, ἔστω καὶ στὸ δρόμο, τῆς γάμπες τῆς, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κανέννας λόγος γι' αὐτό. Εἶν' ἡ ἀλήθεια, ὅτι μιὰ γυναῖκα μὲ γάμπες σὰν τῆς Μιμῆς...

Ἡ Μιμῆ λοιπὸν μὲ τὴν μεγαλειτέρα ξηρασία ἐσήκωνε τὰ φουστάνια τῆς, σὰν νὰ εἶχε τρεῖς σπιθαμὲς λάσπες.

Αὐτὸ τὸ ὑπερβολικὸ σύκωμα τῶν φουστανιῶν, ποῦ ἔκαμε μερικὸς γεροκλασμένους νὰ στέκουν καὶ νὰ ξεροκαταπίνουν, δὲν ἄρριζε πολὺ εἰς τὸν Ἀγαθοκλῆ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἄνθρωπος ἠπίου χαρακτήρος καὶ ἀπεστρέφετο τὰ καναδάκια, ἔσχε μιὰ μακιαβελικὴ ἰδέα μὲ τὴν ὁποίαν ἠλπίζε πῶς θὰ ἔκοφτε τὴν συνήθειαν τῆς συζύγου τῶν ἀπὸ τοῦ νὰ σηκώνῃ ὑπερβολικὰ τὸ φουστάνι τῆς.

—Θέλω κ' ἡ γυναικοῦλα μου ν' ἀκολουθήσῃ τὴ μόδα!

τῆς εἶπεν ἓνα βράδυ, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Καὶ ἄνοιξεν ἓνα μεγάλο χάρτινο κουτί, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔβγαλε ἓνα φουστάνι ἀντραβέ.

Ἡ Μιμῆ ἔρριψε μιὰ φωνὴ χαρᾶς καὶ κατεφίλησε τὸν ἄνδρα τῆς γιὰ τὸ φουστάνι τῆς μόδας ποῦ τῆς ἀγόρασε. Τὸ ἐφόρεσε τὴν δευτέρη ἡμέρα καὶ εἶπε στὸν ἄνδρα τῆς πῶς θὰ πάγῃ στῆς ράφτρας γιὰ νὰ διορθώσῃ μερικὰ κουσούρια ποῦ εἶχε τὸ ἀντραβέ.

Ὁ Ἀγαθοκλῆς καταγοητευμένος γιὰ τὴν φαινὴ ἰδέα ποῦ τοῦ κατέβηκε καὶ ἠσυχασμένος ὅτι ἡ γυναῖκα του μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα δὲν θὰ μπορούσε πειὰ νὰ δείχνῃ τῆς γάμπες τῆς, ἐπῆγε στὸ καφενεῖο ὅπου τὸν ἐπερίμεναν οἱ φίλοι του γιὰ νὰ κάνουν τὴν συνειθισμένη παρτίδα μπεζίκι.

—Τώρα εἶμαι ἐντελῶς ἡσυχος, ἐπιθυρῶ, ἐνῶ, ἐπῆγαινε στὸ καφενεῖο. Ἄν μπορεῖ ἄς δείξῃ τὴ γάμπα τῆς.

Κακόμοιρε Ἀγαθοκλῆ!...

Ἡ Μιμῆ φυλακισμένη μέσα στὸ ἀντραβέ, ποῦ τῆς διέπλαττε ἐπὶ τὸ **πλαστικώτερον** τὸ ὠραῖον τῆς παχουλὸ σωματάκι, ἐτοιμάζετο νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἓνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο, ὅτε ἔξαφνα βλέπει νὰ ἔρχεται κατ' ἐπάνω τῆς ὀλοταχῶς ἓνα ὠτομομπίλι.

Ὁ φόβος, ἡ ἀδυναμία τοῦ νὰ προχωρήσῃ μὲ τὸ κατηραμένο ἐκεῖνο ἀντραβέ, τὴν ἔκαμαν νὰ σταματήσῃ ἔξαλλος... Ἐνας νέος (ἂν τὸν βλέπατε θὰ λέγατε πῶς ἦταν νόστιμο παλληκάρι) ἀντιληφθεὶς τὸν κίνδυνον ποῦ διέτρεχεν ἡ Μιμῆ, ἔτρεξεν εἰς βοήθειάν τῆς καὶ τὴν ἐδέχθη λιποθύμων στὴν ἀγκαλιά του. Ὁ σωφὲρ τοῦ αὐτοκινήτου ἐσταμάτησεν ἀμέσως καὶ προσεφέρθη νὰ ὀδηγήσῃ σὲ κανένα φαρμακεῖο τὴν κατατρομαγμένη Μιμῆ. Τὰ φιλήματα ποῦ δίδονται μέσα σ' ἓνα ὠτομομπίλι ποῦ τρέχει ὀλοταχῶς, ἔχουν φαίνεται μεγαλειότεραν ἐνέργειαν ἀπὸ τὰ δραστικώτερα φάρμακα κατὰ τῆς λιποθυμίας τῶν ὠραίων γυναικῶν. Διότι ὅταν ἡ Μιμῆ ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς, τὸ πρόσωπόν τῆς εἶχε τὴν μακαρίαν ἐκείνην ἔκφρασιν ποῦ ζωγραφίζεται στὰ πρόσωπα τῶν εὐτυχισμένων γυναικῶν...

Ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε κερδίσει — γιὰ πρώτη φορά — τρεῖς παρτίδες μεζίκι, κατὰ σειράν. Καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν ἡ γυναῖκα του, τὴν ὑπεδέχθη μὲ χαρὰ καὶ τῆς εἶπε:

—Γειά σου, μασκότα μου! . . .

Σόκιν

ΣΕΒΝΤΑΔΗΣ

Ἐφές φιλάκι μ' ἔδωκες
Καὶ μοῦπες πέρινα
Καβάλλα στ' ἄλογο
Μὲ τὴ λατέρινα.

Τόση χαρὰ μ' ἐπῆρε . . .
Ἄχ μιουμπιλιώ,
Τζάμι γεροῦ δὲν ἄφηκα
Στὸ καπελιό.

Γιὰ τὸ δικό σου ἔρωτα
Καὶ τὰ φιλιὰ
Κι' ὁ μάστορός μου μ' ἔδιωξεν
Ἄπ' τὴ δουλιά.

Γιὰ σὲ ἔμεινα κι' ἀδέκαρος
Μέσ' τὰ καλὰ καθούμενα!
Δοιπὸν φιλάκια στείλε μου
Ποῦ μοῦνε χρειαζούμενα.

Ἀσίκης

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ — GRAND'RUE

Οὐκ ἔα με καθεύδειν τὸ τοῦ Λυμπουσάκη τρέμπαιον.

ΚΑΝΑΚΑΡΙΚΟ

Δὲν τῶχουν οἱ Παρίσιοι, ἀλλ' οὔτε κι' αἱ Ἀθῆναι
 κι' οὔτε μπακάλικο τὸ λὲν καὶ μπονμαρσὲς δὲν εἶναι!
 Δὲν εἶναι μὴτ' ἀχτάρικο μὲ χίλια τόσα πράματα
 μήτε καὶ τοῖρολο νὰ πῆς μὲ ζῶα καὶ θεάματα.
 Καὶ ὁμῶς βρῖσκεις μέσα του Ἄπ' ὅλα καὶ κομμάτι
 καὶ ζῶα καὶ κολύβρια κι' ἀστεῖα . . . γιὰ τ' ἄλατι!

ΣΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ ΤΟΥ ἈΠ' ὈΛΑ

Ἀποτελέσματα ἔφεραν σῶν μαλλιαρῶν τ' ἀσκέρι
 κ' ἐνήργησαν τὰ χωρατὰ πὸν κατεβάζει ἡ κοῦτρα σου
 τόσο, πὸν ἀπὸ τῆ βία τους, μὴ βρῖσκοντας μαρομπέρη,
 τὰ κόψαν ὅλοι οἱ μαλλιαροὶ στὰ κεκαρμένα μούτρα σου!

ΣΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ

Τροτόκλιτα καὶ δυϊκούς κι' ἀνώμαλα θὰ ράψω
 καὶ θὰ τὰ στήσω τρόπαιο σὸ μνήμα σου καρσὶ
 καὶ μὲ ψηφιὰ βυζαντινὰ ἓνα ρητὸ θὰ γράψω:
 «Τὴν γαῖαν ἔχοις ἑλαφρὰν Φαμὲν Φατὲ Φασί!»

ΜΠΕΛΑΔΗΣ

Γέρον στραβὰ σὸ φρυδι	Καὶ βγαίνω στὰ σοκκάκια
Τὸ φέσι μου,	Τὴ νύχτα ἀργὰ
Περῶ πάλι τὴν κάμμα	Γιὰ ν' ἀνταμῶσω ἐσένα
Στὴ μέση μου.	Καὶ γιὰ κανγαῖ.

Κι' ἄλλοι ποιὸς σὲ πειράζει

Κανάρι μου!

Κι' ἄλλοι ποιὸς σὲ πατήση,

ζουναῖοι μου!

Ἀσίκης

Η ΜΥΡΩΔΙΑ ΤΟΥ ΣΚΥΛΛΟΥ

Δὲν ὑπάρχει ἠθοποιὸς καὶ λόγιος εἰς τὰς Ἀθήνας
 πὸν νὰ μὴ γνωρίζῃ τὸν πρῶτον ἑρασιτέχνην, μεταφρα-
 στήν, καὶ νῦν τραπεζίτην Ἠλίαν ὑπὸ τὸ παρατσούκλι
 ὁ Φαφλατᾶς. Χάρις εἰς τὰ γαλλικά του κατώρθωσε τε-
 λευταίως νὰ κάμῃ ἓνα καλὸ γάμο καὶ ν' ἀνοίξῃ **τραπε-**
ζιτικὸν γραφεῖον. Τώρα δὲν λέγεται πλέον μεταφρο-
 στής, ἂν καὶ ἔχει τὸ τζάμπα εἰσιτήριον τοῦ θεάτρου, ἀλλὰ
τραπεζίτης.

Μιά μέρα σ' ἓνα κύκλο τζαμπατζήδων καὶ γυναικῶν τοῦ
 θεάτρου — ἦτο ἡ μόνη του ψύχωση νὰ περιστοιχίζεται ἀπὸ
 τέτοιες γυναῖκες — διηγεῖτο μίαν περιπέτειάν του ἑρωτικὴν,
 ἓνα εἰδυλλιον τρυφερὸν πὸν ἔλαβε χώραν εἰς τὴν Καρδίτσαν
 καὶ πὸν ἐχάλασε πεζώτατα ἓνας ὄραϊος . . . μαντρόσκυλλος!

Κάποτε ἓνας θιάσος ἀπήγαγε τὸν Ἠλία διότι εἶχε
 περιουσίαν 100 δραχμῶν αἱ ὁποῖαι θὰ ἐχρησίμευον διὰ τὴν
 μετάβασιν τοῦ θιάσου εἰς τὴν Καρδίτσαν. Τὸν ὑπεστήριξε
 πολὺ ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ θιάσου, διότι ὁ Ἠλίας εἶχε τὸ
 εὐτύχημα νὰ ἔχῃ μίαν ρεδιγκόταν ἀφόρετον ἀκόμη, ἀπαραί-
 τητον διὰ τὸν πάνγυμνον θιασάρχην. Ὁ θιασάρχης πάλιν
 τὸν προσέλαβε μὲ τὸ ἐνδοξον καὶ περιπαθὲς ὑπόβλημα τοῦ
 ἑραστοῦ, ὁ δὲ Ἠλίας ἀμέσως ἐσκέφθη ὅτι περισσότερον θὰ
 στέκη στὸν ρόλον του μὲ τὴν νεαρὰν θυγατέρα τοῦ θιασάρ-
 χου παρὰ μὲ τὴν Ἐλεονώρα στὴν Δαλιδά.

Μετὰ ταξείδιον 60 ὥρῶν ὁ θιάσος ἐνέσκημιν εἰς τὴν Καρ-
 δίτσαν μίαν χιονισμένην ἐσπέραν τοῦ Νοεμβρίου. Ὁ θια-
 σάρχης ἀμέσως ἤρχισε νὰ **κάνῃ κόρτε** τὸ παλτὸ τοῦ Ἠλία,
 τὸ ὁποῖον δὲν ἄργησε νὰ πάρῃ χάρις εἰς τὴν τρυφερὰν . . .
 θυγατέραν του! Αἱ παραστάσεις τοῦ θιάσου ἤρχισαν ἐν
 μέσῳ μεγάλης ἐρημίας θεατῶν καὶ ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα
 τοῦ καφετζῆ θεατρῶνου, τοῦ Παρέδρου καὶ τοῦ ἀστυνόμου

τῆς καταδιώξεως Μπακομήτρου, ὁ ὁποῖος προσήλθε μὲ ὄλον τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ ἀποτελούμενον ἐκ πέντε χωροφυλάκων κ' ἐνὸς δραγάτη τῆς περιφερείας. Εἰς μάτην ὁ θιασάρχης ἐδίδασκεν ὄλην τὴν Γαλλικὴν καὶ Γερμανικὴν φιλολογίαν. Οἱ κάτοικοι τῆς Καρδίτσης δὲν ἐννοοῦσαν νὰ πᾶν στὸ θέατρο καὶ νὰ ὑποστηρίξουν τοὺς **θεατρίνους.**

Ὁ Ἡλίας ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τὰς πρώτας ἐνοχλήσεις τῆς κοιλίας καὶ νὰ βλέπῃ μὲ μᾶτι ἐνδακρυ τὰ τρυπημένα παπούτσια καὶ τὸ ριγὲ πανταλόνι τοῦ ποῦ τοῦ γελοῦσε σαρκαστικώτατα. Τὰ πρὶν κατακόκκινα μάγουλά του ἐγιναν κατακίτρινα καὶ ἀγνώριστα. Ἄλλ' ὁ βίος τοῦ καλλιτέχνου αὐτὰ ἔχει!...

Ἐζήτησεν εἰς τὴν Καρδίτσαν νὰ δώσῃ μαθήματα γαλλικῆς καὶ μετὰ πολλοὺς κόπους τὸ κατώρθωσεν. Ὁ υἱὸς τοῦ Παρέδρου ἀπεφάσισε νὰ μάθῃ τὰ γαλλικά, διότι ἦτο προωρισμένος διὰ τὰς **Εὐρώπας** κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ κ. Παρέδρου.

Ὁ θίασος ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ παραλάβῃ τὸν πτωχὸν τώρα Ἡλίαν καὶ χωρὶς νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὰ χρήματά του, ἐκτὸς τῆς παιγνιδιάρας κόρης τοῦ θιασάρχου, ἡ ὁποία ἐφρόντισε ν' ἀποδώσῃ τὸν ἔρωτά του μὲ μίαν εὐγενῆ κλωτσιάν, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε νὰ κατέβῃ τρεῖς-τρεῖς τίς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ τῆς. Ἐν τούτοις ὁ Ἡλίας δὲν ἦτο καθόλου δυσαραστημένος μὲ τὴν νέαν ζωὴν του. Κατώρθωνε, πολὺ πτωχικὰ μὲν, ἀλλ' ὅπωςδῆποτε νὰ ζῆ μὲ τὸ μάθημα τοῦ υἱοῦ τοῦ Παρέδρου. Καὶ ἐπειδὴ, καθὼς γνωρίζετε, αἱ αἰσθηματολογίαι μὲ τὴν φτώχεια δὲν ἔχουν καὶ μεγάλη σχέση, ὁ Ἡλίας, ὅπως πάντοτε ἐξηκολούθει νὰ εἶναι ἐρωτόληπτος. Δὲν ἄργησε μάλιστα νὰ τὰ ψήσῃ μὲ μιὰ ὥραία τῆς Καρδίτσας, ἡ ὁποία ἕνα βράδυ τὸν προσεκάλεσε στὸ χορὸ τοῦ Νομάρχου.

Κατέφυγε σ' ἕνα παλαιὸ του φίλο, ποῦ ἔκαμνεν ἐκεῖ τὸν φαρμακοποιὸν καὶ τοῦ ἐζήτησε τὸ φράκο του. Τοῦ τὸ ἔδωσε πολὺ εὐχαρίστως. Τὸ ἐφόρεσεν ὁ Ἡλίας καὶ πρὶν ἀναχωρήσῃ διὰ τὸν χορὸν ἐφρόντισε ν' ἀγοράσῃ μιὰ δεκάρα τυρὶ

* Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε!

διὰ τὸ νυχτερινὸν φαγητόν του, τὸ ὁποῖον ἔβαλεν εἰς τὴν πεισινὴν τσέπην τοῦ φράκου.

Εἰς τὰς 9¹/₂ ἦτο ἐν μέσῳ τῶν **καλλονῶν** τῆς Καρδίτσας, αἱ ὁποῖαι ἠγωνίζοντο ποῖα πρώτη νὰ τρέψῃ εἰς ἄτακτον φυγὴν τοὺς διαφόρους νέους. Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Νομάρχου—ἀπίστευτον—ὑπῆρχε καὶ πιάνο τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε νὰ **κτυπήσῃ** ὁ Ἡλίας. Ἡ ὥραία του ἐχόρευεν ἀδιάκοπα μὲ τοὺς νέους καὶ μόνον μ' ἐκεῖνον ἐστάθη ἀδύνατον νὰ χορεύῃ, διότι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος νὰ παίξῃ τὸ πιάνο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κόρην τοῦ Νομάρχου, ἡ ὁποία ἔπαιξε μόνον τὸ τζοπανού-

πουλο κατά ρητὴν διαταγὴν τοῦ πατρός της, πού ἔτρεφεν ἰδιαιτέραν ἀγάπην πρὸς τὸ ἄσμα αὐτό, τὸ ὁποῖον τοῦ ὑπενθύμιζε τὴν καταγωγὴν του. Ὁ Ἡλίας λοιπὸν ἔπαιζε διαρκῶς, ὁπότε—ἀλησμόνητος στιγμή!—εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, λάθρα καὶ ὑπούλως κατὰ τὸν Ζουλαχμάκη, ὁ μανδρόσκυλος τοῦ Νομάρχου. Φαίνεται τὸ πιάνο τοῦ ἔκαμε ξεχωριστὴν ἐντύπωσιν καὶ ἐδιπλάρωσε τὸν Ἡλία.

Σὲ λίγο ἤρχισε νὰ μυρίζῃ τὸ φράσκο του καί, χωρὶς πολλὰ λόγια, μὲ τὰ καταραμένα ἐκεῖνα δόντια του ἐτράβηξε τὸ μοναδικὸν δεῖπνον τοῦ Ἡλίας, ἐνῶ ἀκράτητα ἐξέσπασαν τὰ χειροκροτήματα τῶν χορευτῶν. Ὁ Ἡλίας κατάλαβεν ὅτι κατὰ γίνεται πίσω του, ἀλλὰ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ. Τὸ κακὸν ὅμως προχωροῦσεν. Οἱ χορευταὶ εἶχον σταματήσῃ καὶ ὀλόκληρος ἡ αἴθουσα ἦτο ἀνάστατος μὲ τὸ κατόρθωμα τοῦ μανδρόσκυλλου. Ἐπὶ τέλους ὁ Ἡλίας ἔχασε τὸν ἡρωισμόν του καὶ ἐγύρισε νὰ κυττάξῃ τί συμβαίνει. Ἀντίκρυσεν τὸν σκύλλον πού ἐγλυφε τὸ λαχανόφυλλο ὅπου ἦτο τυλιγμένο τὸ τυρί.

Τὶ ἐπηκολούθησε κατόπιν καλὰ καλὰ δὲν ἐνθυμεῖται. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι τὴν ἐπομένην εὐρέθη εἰς Σοφάδες, ὅπου ἐσκέφθη νὰ κάμῃ τὸν τρελλόν, διότι μόνον ἔτσι θὰ γλύτωνεν ἀπὸ τὸ ξύλο καὶ θὰ ἔφθανε σῶος καὶ ἀκέραιος εἰς τὸν Βόλον. Τὸ σχέδιον ἐπέτυχε καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ ἀστυνόμος ὑπενωματάρχης τρίτης τάξεως τὸν ἔστειλεν εἰς τὸν Βόλον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας διὰ τὸ φρενοκομεῖον. Μετὰ ψυχρολουσίαν ἀρκετῶν ἡμερῶν εἰς τὸ Δρομοκαίτειον καὶ μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων περὶ τῆς υγείας του, ὁ Ἡλίας ἀφέθη ἐλεύθερος καὶ ἔπαιρνε τὸν καφέ του εἰς τὸ περίφημον θεατρικὸν καφενεῖον τῆς «Γορτυνίας».

Σήμερον εἶναι τραπέζιτης καὶ διηγεῖται μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν τὴν ἱστορίαν τοῦ μανδρόσκυλλου, τοῦ ὁποῖου ἀδύνατον νὰ λησμονήσῃ τὴν θαυμασίαν ὄσφρησιν.

Σμύρνη, Δεκέμβριος 1910

Μ. Ροδάς

ΓΙΑ ΤΗΝ «ΠΡΟΟΔΟ»

Τὰ εἶπαν φέμματα καὶ θὲς τὸ στόμα τους νὰ φράξῃς;
Τὸν εἶδαν μὲ τὴν ἄμαξα κ' εἶπαν ... τὰ ἐξ ἀμάξης!

Κ. Σκόκος

Ἐκδότης τοῦ «Ἡμερολογίου».

καὶ γιὰ τὴν ἀντιγραφή

Ντεληχρίστος.

ΤΣΑΚΙΤΖΗΣ

Κ' εἶπα: θὰ γίνω Τσάκιτζης, φαγάς, ἀρχιληστής!
 Κ' εὐθὺς τὴν καρμπίνα μου ἀρπάζω εἰς τὸν ὄμο,
 μὰ ἐν' ἀμάξι κύτταξα ἰδιωτικὸ στὸ δρόμο,
 κ' εἶπα: **Καλλιτέρα νὰ γίνω βουλευτής!**

ΤΟ ΜΠΟΥΚΟΤΑΖ ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Μουρὴ Μαργιέλι τσαχπίνα,
 μὴ φόφ' σὺς ἀπὶ τ' μπείνα
 τοὶ μὴ τοὺ παρδαλό σ' τοὺ νάζ'
 μὴ πτίσις, βρωῦμα, μπουῦκοτάζ.

Προυχτὲς μὴ πῆραν γοὶ Διμόνοι
 τὸ ἔννοιουσα μὰ γλυκάδα
 σὰ σ' εἶδα τοὶ χτινίζουσαν
 πίσ' ἀπ' τὴν ἀμπουλάδα.

Ἄχ, μουρ' ἀτσιδ', νὰ σ' εἶχα
 νὰ μὴ σ' ἀφήσου τρίχα
 στοὺ ξαθουμάλικον τοὺ τοιφάλι σ',
 νὰ κάθισι νὰ κλαῖς τοῦ χάλι σ'.

Μουρὴ Μαργιέλι, θὰ κλαῖς μουρὴ!
 θὰ σκοουτουθῶ σὶν' Ἀχλαδιρὴ,
 γιὰ θὰ πνιγῶ στὸν ἀγουρό,
 νὰ καταλάβ' ε ποῖος εἰμ' ἰγώ.

Μπόκ'ς

ΑΠΟΚΡΗΜΕΣ

Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Οἱ μουτσούνες τῶν βραβευθέντων
 εἰς τὸν διαγωνισμόν ΚΑΛΛΟΝΩΝ τῆς «Ν. Πατρίδος».

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

Στὸν Λευκοπώγωνα

Μῶρ' εἶδες ἀτιμία
 νὰ ρεζηλέψης, Γέρο, κ' αὐτὴ τὴν παροιμία
 καὶ νᾶχης τέτοια γένεια
 χωρὶς νᾶχης τὰ χτένια!

ΣΤΟΝ ΣΑΓΚΑ*

Τὸ «περὶ ἐμπορίας» σου σὲ κάποιον ἡμερολόγιο
 ἐφάνηκε παράξενο σ' ὄσους σὲ ξέραν λόγιο.
 Σ' ἐμᾶς μόνον δὲν φάνηκεν ἄξιον ἀπορίας:
 — Δὲν ἦσουνα καθηγητὴς στὸν Οἶκον ... **Ἐμπορίας;**

*) Εἰς τὰς «Ἐλπίδας» ὁ κ. Σάγκας δημοσιεύει φιλολογικὰ σημειώ-
 ματα ... «περὶ Ἐμπορίας»!

ΑΓΑΠΗΣ ΚΥΜΑΤΑ

Μικρά νηνεμία εις τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

«Μ' ἀγαπᾶς;» ἀρχίζει ἐκείνη.

«Ναί, ἀγάπη μου.»

«Μ' ἀγαπᾶς πολύ, καλέ μου;»

«Πολύ, θησαυρέ μου.»

«Αγάπησες ποτέ προτιότερα ἔτσι μιὰν ἄλλη;»

«Ποτέ.»

«Μπορείς ποτέ ν' ἀγαπήσῃς μιὰν ἄλλη γυναῖκα ὅπως ἀγαπᾶς ἐμένα;»

«Καμιάν, ἀγάπη μου.»

«Θά μ' ἀγαπᾶς πάντα ὅπως τώρα;»

«Πάντα.»

«Ἀκόμα κι' ἂν γηράσω κι' ἀσχημῆνω;»

«Σύ, ἄγγελέ μου, δὲν θά γηράσῃς καὶ δὲν θ' ἀσχημῆνῃς ποτέ.»

«Κι' ἂν πεθάνω, θά ξαναπαντρευθῆς;»

«Ἀλλά, καρδιά μου, τί παιδικὴ ἐρώτησις εἶνε αὐτή;»

«Ὅχι, πές μου, θά μπορούσες νὰ κυττάξῃς ἄλλη γυναῖκα;»

«Ὅχι — δηλαδή — ἂν ἐπρόκειτο αὐτό!»

«Κι' ἂν μιὰ ἄλλη ἤθελε νὰ σέ πάρῃ θ' ἄφινες νὰ ξελογιασθῆς;»

«Ὅχι, τὸ ἄμορφο πρόσωπό σου θά ἦταν πάντα ἐμπρὸς στὰ μάτια μου καὶ ἔτσι δὲν θά μπορούσα.»

Μικρὰ διακοπὴ καὶ ἐκείνη ἐκρήγγυται εἰς δάκρυα.

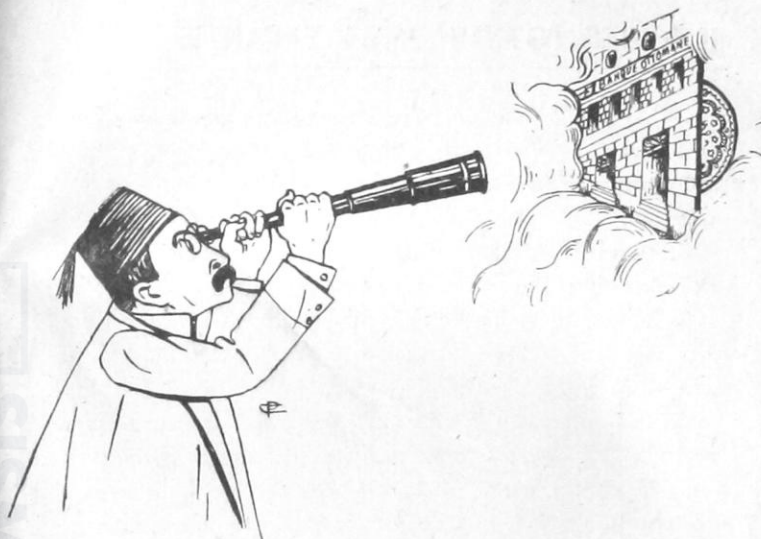
Ἐκεῖνος μὲ ἀνησυχία: «Παιδί μου, δὲν εἶσαι καλά. — Τί ἔχεις;»

— «Δὲν μ' ἀγαπᾶς.»

— «Πῶς μπορεῖς νὰ λές τέτοιο πράγμα; Σ' ἀγαπῶ!»

— «Τότε ... γιατί δὲν μ' ἐφίλησες δυὸ ὄρες τώρα;»

B. "Αμιλτον

Ἡ ἔκλειψις τοῦ Μετσητιέ.

ΦΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ**ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ**

— Ἐπρεπε νὰ σὲ ξυπνήσῃ ἀπὸ τὴ ζάλη τοῦλάχιστον ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως.

— Βαρακούω, κύριε δικαστά!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ

— Καὶ τί φαγὶ σᾶς δίνουν στὸ στρατώνα τὸ μεσημέρι;

— Ὅ,τι περισσέψῃ ἀπὸ τὸ βραδυνό.

— Καὶ τὸ βράδυ;

— Τὸ μεσημερινὸ ξαναξεσταμένο!

ΟΝΕΙΡΑ.

Ἄμα πεθάνῃ ἡ θειά μας καὶ κληρονομήσομε θ' ἀνοίξομε μιὰ μπουραρία· θ' ἀπαγορευέται ἡ εἴσοδος εἰς τοὺς ... πελάτας!

Η ΦΡΟΣΩ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΣΑΡΑΝΤΗ

—“Αν κάνης καρραούλι, αφεντικό, κάτω στο τσικουρι κατά τη βρύσι σὲ λίγο μόλις πάρη τὸ σκοτάδι, θὰ πετύχης σίγουρα ἓνα μπαμπαίτικο λαγὸ πὸν τὸν εἶδα τῆς περασμένες ἐκεῖ τριγύρω.

Αὐτὰ τὰ λόγια μου τᾶλεγεν ὁ μπάρμπα Σαραντῆς μέσα στὴν καλύβα του ἐκεῖ ἐπάνω στὴν ἄκρη ἄκρη τοῦ Ἁη Πα. Εἶχα φθάσει πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα μὲ τὸν Μπόμπη μου, ἓνα πουάντερ ἄλτρο καὶ φωτιά, γιὰ νὰ περάσω τὴ νύκτα στοῦ Μπάρμπα Σαραντῆ καὶ ἔβγω τὴν ἄλλη μέρα πρῶτ πρῶτ σὰ ὀρτύκια. Γιὰ ἓναν κυνηγὸ σὰν καὶ μένα μιὰ τέτοια εὐκαιρία δὲν ἔρχεται κάθε μέρα· γι’ αὐτὸ δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα νὰ πέση ὁ ἥλιος. Ἄμα πῆρε νὰ βραδυνᾶξη ἄρπαξα τὸ τουφέκι μου καὶ δρόμο γιὰ τὸ τσικουρι. Ὁ Μπάρμπα Σαραντῆς καθισμένος μπροστὰ στὴ φωτιά ἀνακάτωνε τὴ χύτρα γιὰ τὸ λιανιστὸ ποῦ μοῦ εἰτοίμαζε.

Ἡ Φρόσω του — ἔτσι ἔλεγε ὁ Μπάρμπα Σαραντῆς τὴ γάτα του ἀφότου τοῦ ἄφησε χρόνους ἢ μακαρίτισα ἢ γυναικα του — σκαρφαλωμένη σὲ μιὰ θέσι κοντὰ στὴν τσατὴ τῆς καλύβας ὅπου κατέφυγε φοβισμένη ἀπὸ τὸν Μπόμπη μου, παρακολουθοῦσε μὲ παράδοξο ὕφος μιὰ τὴ χύτρα καὶ μιὰ τὸν σκύλλο.

—“Αντε νὰ σὲ διῶ νὰ μοῦ τὸν φέρης τὸν μπαμπαίτη νὰ στὸν ψήσω . . .

—“Ἐννοια σου, Μπάρμπα Σαραντῆ, κι’ ἂν τὸν πετύχω δὲ μοῦ ξεφεύγει.

Ὁ Μπόμπης μὲ ἀκολούθησε. Ἄμα ἔφθασα σὲ λίγο στοῦ τσικουρι ἔβαλα δυὸ ἐννιαρία στοῦ δίκανό μου καὶ χώθηκα μέσα στὰ τσαλιὰ κρατῶντας τὸ σκυλλὶ πλαῖ μου. Ἐν τῷ μεταξύ ἢ ὥρα περνοῦσε, ἐβράδυναζε καὶ λαγὸς πουθενά. Ὁ σκύλλος μου βαρεμένος νὰ φυλάγη μέσα στὰ τσαλιὰ μοῦ ξέφυγε. Σὲ

λίγο σκοτείνιασε ἐντελῶς καὶ πῆρα ἀπόφασι πὸς δὲν ἦταν τῆς τύχης μου νὰ σκοτώσω τὸ λαγὸ. Σηκώθηκα νὰ φύγω.

— Μπόμπη, ἐδῶ Μπόμπη! . . .

Κᾶτι γανγίσματα σκυλιοῦ μᾶζη μὲ ἦχο τσαλιῶν ποῦ σπᾶνον ἔφθασαν στ’ αὐτιά μου. Πρὶν προφθάσω ν’ ἀντιληφθῶ καλὰ καλὰ τί τρέχει πρόβαλλε μιὰ μικρὴ σκιά ποῦ τρεχε διαβολικὰ καὶ πίσω μιὰ μεγάλη — ὁ Μπόμπης μου. Μόλις ἤυρα καιρὸ ν’ ἀκουμπήσω τὸ κοντάκι στὸν ὦμο μου, δὲν ἔσημάδεψα κᾶν στὴν ταραχή μου.

— Μπάμ, μπούμ . . .

Δύο ἄγριες τουφεκιές καὶ ἡ σκιά ξαπλώθηκε, ἐνῶ ὁ σκύλλος μου ἔπαυσε νὰ γανγίξη. Ἡ χαρά μου δὲν περιγράφεται. Εἶχα ὁμολογουμένως τύχη· καὶ ἀμέσως ἔβαλα στοῦ νοῦ μου τὸ Μπάρμπα Σαραντῆ καὶ τὴ χαρά του ὅταν θὰ ἰδῆ νὰ τοῦ φέρνω τὸν μπαμπαίτικο τὸ λαγὸ. Ἐτρεξα στοῦ μέρος ποῦ χάθηκε ἡ σκιά· ἐσκάλιξα ὀλίγο, ἀλλὰ — τί παράξενο πρᾶγμα! — ὁ Μπόμπης μου δὲν μὲ βοηθοῦσε στοῦ σκάλιγμα. Κι’ αὐτὸ τὸ διαβολεμένο τὸ σκοτάδι, πῶς μοναχὴ! Τέλος τὸν ἤυρα· τὸν ἐψηλάφησα. Δὲν ἦταν δὰ καὶ τόσο μεγάλος ὅπως ἔλεγε ὁ Μπάρμπα Σαραντῆς, μὰ ἐπὶ τέλους ἦταν λαγὸς καὶ εἶχε καὶ ἓνα μαλακὸ δέρμα, τί μαλακὸ μαλλί!

Σὰν ἓνας στρατηγὸς ποῦ κάμνει ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐπιτυχῆ ἐκστρατεία τὴν θριαμβευτικὴ του εἴσοδο στὴν πρωτεύουσα, τέτοιο ὕφος εἶχα καὶ γὼ ὅταν μὲ τὸ λαγὸ στοῦ χέρι πιασμένο ἀπὸ τὰ δυὸ πσιναὶ πόδια τραβοῦσα γιὰ τὴν καλύβα τοῦ Μπάρμπα Σαραντῆ. Ἀπὸ μακρὰ ἀκόμη ἄρχισα νὰ φωνάζω.

— Νά τος ὁ μπαμπαίτης, Μπάρμπα Σαραντῆ, σοῦ τὸν φέρνω . . .

Στὴν πόρτα τῆς καλύβας μὲ τὸ λυγνὰρι στοῦ χέρι φάνηκε ὁ γέρος· ἡ χαρὰ ἦταν ζωγραφισμένη στὰ γέρικα χαρακτηριστικά του. Ἄμα ἔφταξα ὀπισθοχώρησε νὰ μ’ ἀφήση δρόμο νὰ μῶ στὴν καλύβα. Ἐγὼ μ’ ἓνα θεατρικὸ ὕφος, ἔτσι

τάχα ἀκατάδεκτα, σὰν ἓνας συνηθισμένος κυνηγός, ξάπλωσα τὸ λαγὸ κατὰ γῆς καὶ τράβηξα νὰ κρεμάσω τὸ δίκανό μου. Μιὰ ἄγρια φωνὴ τοῦ Μπάρμπα Σαραντῆ μ' ἔκαμε νὰ γυρίσω καὶ νὰ τὸν διῶ νὰ πέφτη κατὰ γῆς ξύλο κομματί. Μόλις πρόφταξα ν' ἀρπάξω ἀπ' τὸ χέρι του τὸ λυχνάρι σβυσμένο κι' αὐτό. Καὶ τότε μέσα στὸ ἀμυδρὸ φῶς ποῦ ἔδιδε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς καλύβας ἡ χλωμὴ λάμπη τῆς φωτιᾶς ποῦ ἔκαιε στὸ τζάκι, ἔρριξα τὸ μάτι μου στὸ λαγὸ, ποῦ ἦταν ριχμένος κατὰ γῆς καὶ ἀμέσως κρύος ἰδρῶτας μὲ περιέχυσε. Τὰ κατάλαβα ὅλα.

Εἶχα σκοτώσει γιὰ λαγὸ τὴ Φρόσω τοῦ Μπάρμπα Σαραντῆ—τὴ γάτα του ποῦ τὴν ἔλεγε ἔτσι ἀφ' ὅτου τοῦ ἀφῆκε χρόνους ἡ μακαρίτισσα ἡ γυναῖκα του. . .

Τὸ ζιζάνιον.

ΕΞΑΔΕΛΦΕΣ

— Παραρένη! Αὐριο δὲ θάρτω πέθανεν ἡ ἐξαδέλφη μου καὶ τὴν κηδεύουμε.

— Ἡ καϊμένη! Καὶ πόσο χρονῶν ἦτο;

— Σαρανταπέντε.

— Ψεύτη! Σαρανταπέντε ἐτῶν ἐξαδέλφες δὲν ὑπάρχουν!

ΤΟΥ ΘΥΜΟΥ

— Πῆς αὐτὸ τὸ γουροῦνι νάρθη μέσα!

— Καὶ τί θὰ τὸν κάμης;

— Νὰ τὸν πετάξω ἔξω!

Νεοπαντρεμένη.—Καϊμένη Μαμά συχώρεσέ με ποῦ δὲ σὲ βγάσω τίποτε ἔχασα τὰ κλειδιά. Ὁ Ἄντωνης ἔκανε σηηνάς πρὸ ὀλίγου κι' ἔχω μιὰ ἡμικρανία! . . .

Ἡ Μαμά.—Μόλις δεκαπέντε μέρες παντρεμένη κι' ἄρχισαν νὰ χάνωνται κλειδιά, ἄρχισαν σηηνές, ἡμικρανίες . . . πότε, παιδί μου, κιόλας ἐγίνες τέλεια νοικοκυρά;

5 ὀκάδες ζάχαρη πρὸς 3 γρ. τὴν ὀκά, 4 ὀκ. καφέ πρὸς 8 γρ. καὶ 12 ὀκάδες πατάτες πρὸς 2 γρ. πόσα γρ. κάνουν κὺρ Κώστα;

— 71 γρῶσια, παιδί μου.

— Εὐχαριστῶ, ἔλυσα τὸ πρόβλημά μου.

© ΕΓΓΛΕΖΑΚΗΣ

— Κακοῦργος ἄνθρωπος, φίλε μου, αὐτὸς ὁ ὀδοντογιατρός Ἐγγλεζάκης.

— Γιατί; Τί σέκανε;

— Τί μ' ἔκανε; Ἡ πεθερά μου πρῶτα δὲν μποροῦσε οὔτε λατὰ νὰ φάγη καὶ τώρα ποῦ τῆς διώρθωσε τὰ δόντια ροκανίζει . . . τὸν περιδρομο!

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ*Σύγχρονος έκδοσις.*ΜΥΡΜΗΞ ΚΑΙ ΤΕΤΤΙΞ

Ἐν ἡμέρῃ ἐθισσαύριζεν, ἐνῶ ὁ ὀκνηρὸς τέττιξ ἐκελάδει καθ' ὄλον τὸ θέρος. Χειμῶνος δ' ὥρα ὡς ἐγένετο . . . *ψόφησαν κ' οἱ δύο τους!*

ΚΟΡΑΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Κόραξ ἐπὶ κλώνου δρυὸς ἐστὼς κρέας ἤσθιε. Τοῦτον δ' Ἀλώπηξ θεασαμένη ἔφη:

— ὦ: ἡδέως ἄδεις ὦ γαθέ! Σοῦ ἄδοντος, ἀηδόνες φθόνω . . . *διαρρήγνυται!*

Ἐν δὲ τοῖς ὄνυξι τὸ κρέας κρατήσας, προσέφη:

— *Πᾶνε κείνα τὰ χρόνια!*

ΑΛΕΚΤΩΡ ΚΑΙ ΟΡΝΙΣ

Ἀλέκτωρ ὄρνιθι παραγενόμενος, αἰσθηματολογεῖν ἐπειράτο καὶ ἔλεγεν:

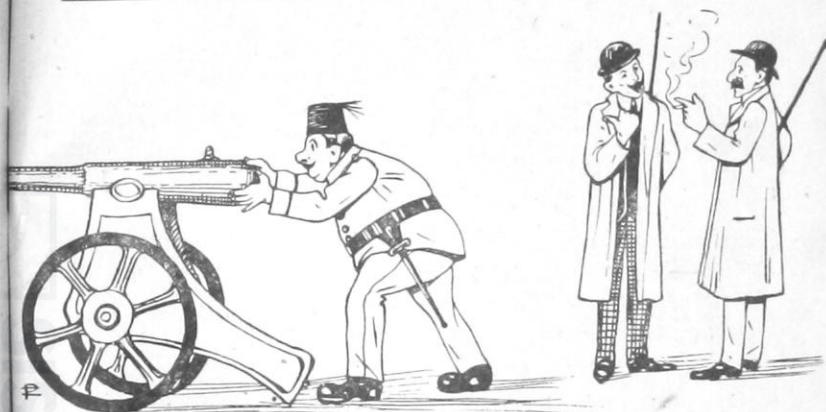
— «Ἄστρον φαεινὸν τῶν ἐμῶν ὀνείρων! Οἱ ὀφθαλμοί σου ἡδέως με προσβλεψάμενοι, μονονουχὶ τὴν καρδίαν μου ἀπετέφρωσαν!»

Ἐν δ' ὑπολαβοῦσα:

— «Στὸ διάβολο, βλάκα, μὲ τὴν καθαρεύουσά σου! . . . Θαρρεῖς κί' ἀκούω τὸ Μυστακίδη!»

ΑΝΟΣΤΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

*Ἀπὸ τῆ μέρ' ἀγάπη μου ἐκείνη πού σε εἶδα
κάθε ἀγάπη ξέχασα στὸν κόσμο τὸ χαμένο
ἐξέχασα καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ πατρίδα . . .
λές κί' ἀκούω φόρτε ἦσουνα κ' ἐγὼ χαρτὶ γραμμένο!*

ΑΠ' ΤΗΝ ΣΤΡΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝΚΑΤΑ ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ

— *Λαμπρά, φίλε μου, σκοπεύει ὁ κύρ Γιάννης. Πάντα στὰ σίγουρα τὸ ρίχνει τὸ κανόνι.*

— *Μὰ ξέρεις ἦταν ἔμπορος προηγουμένως!*

ΦΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟΝΕΑΡΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ Μ' ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

— *Μὰ τί συμβαίνει; Τσιρίζει τὸ μωρό μου, τραγουδεῖ ἡ γυναῖκά μου ἢ . . . συζητεῖ ἡ πεθερά μου;!*

ΥΠΟΧΟΝΤΡΙΟ

— *Γιατρέ! Εἶμαι σὲ μεγάλη ἀνησυχία.*

— *Τί τρέχει πάλι;*

— *Θυμᾶστε πού εἶχα κάτι φοβεροὺς πόνους στὸ πλευρό, μὲ ζαλάδες καὶ ἀνορεξιά; Σήμερα ἔξαφνα ὅλα πέρασαν κ' αἰσθάνουμαι τὸν ἑαυτό μου πολὺ εὐδιάθετο. Κάτι θὰ τρέχη! . . .*

ΘΛΙΒΕΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τῆς περιέγραψε κι' ὁ Balzac· μὰ δὲ μ' ἀρέσει καθόλου ὅπως γράφει ὁ Balzac. Ἐκεῖνο τὸ πομπῶδες ὕφος του σοῦ κάνει ἐντύπωση ἀντίλαλου ἀδειου πιθαριοῦ, ὃ δὲ συγγραφεὺς ταιτσερόνε πού σὲ λέγει μὲ τὸν ἐπίσημο κατὰ συνθήκην τόνον του: «Θαυμάσετε, Κύριοι, τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔρωτος καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας!»

Ἐνῶ μιὰ ἀπλή διήγησι ἐνὸς φίλου μου κατῶρθωσε νὰ μὲ μεταδώσῃ ὅλη τὴν ἀνατριχίλα πού δὲ θαῦρης σ' ὅλα τὰ μυθιστορήματα τοῦ Balzac.

Τὴν ξέρετε τὴν μυρραρία τοῦ Τσόβε. Καμμιά δεκαριά τραπέζια μὲ ἀσπροκόκκινα τραπεζομάνδουλα, στοὺς τοίχους αἱ εἰκόνες τοῦ «Καίτσερκένιχ» καὶ ὅλων τῶν ἀρχιδουκῶν καὶ στὸ βάθος ἓνα πλούσιο τεζγιάχι, μπροστὰ στὸ ὁποῖο ὁ Τσόβε, σοβαρὸς ὅπως ὅλοι τῆς φυλῆς του, σερβίρει τοὺς πελάτας του μ' ἐπισημότητα παπᾶ πού λειτουργεῖ.

Σ' αὐτὴ τὴ μυρραρία εἶχε πάγῃ ἓνα βράδυ ὁ Νίκος μὲ τὴ Μαρίκα του. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν εἶχε δεκάρα στὴν τσέπη του; θὰ πῆτε: γιατί πῆγε; Τὸ εἶχε προτείνει ὁ ἴδιος τὴν προτεραία, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ ἐπληρώνετο, καὶ γιὰ νὰ μὴν πέσῃ μικρὸς στὴ Μαρίκα του... ἄλλως τε ὅσο γιὰ παραδες θᾶπαιρνε ἓνα μετζῆτι ἀπὸ τὸ Μιχάλη τὸ φυσικιστῆ πού ποτὲ δὲν ἔλειπε ἀπὸ τοῦ Τσόβε καὶ στὸν ὁποῖον εἶχεν ἀπεριόριστο κρέντιτο.

Πῆγαν λοιπὸν στὴν Μυρραρία.

Ὁ Μιχάλης δὲν εἶχεν ἔλθῃ ἀκόμη.

Ὁ Νίκος διέταξε δυὸ Μπομόντη κ' ἐπειδὴ περνοῦσε ἡ ὥρα διέταξε κι' ἄλλες δυό. Ὁ Μιχάλης ὅμως πάλιν δὲν ἐφαίνετο. Ὁ Νίκος ἔστρεφε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ κεφάλι σταναχωρεμένος κ' ἔβλεπε σὲ κάθε τοῖχο κι' ἀπὸ μιὰ πανκάρτα μὲ κάτι κόκκινα γράμματα:

—Τί διάβολο! Ἄπνε ὅλοι μὲ τσάντες περπατοῦν στοὺς δρόμους· θὰ εἶδα καμμιά δεκαριά!

«Πίστωσης εἰς οὐδένα». Σὰν νὰ λέμε: «Μανέ, Θεκέλ, Φαρές».

—Μαρίκα! Θὰ πάρωμ κι' ἄλλη μύρα.

—Ὁχι, Νίκο· θὰ ζαλισθῶ κ' ἔπειτα πῶς θὰ πᾶμε σπίτι ἄλλως τε ἀργήσαμε· πλήρωσε νὰ φεύγουμε.

Ὁ Νίκος ἐπνίξε μιὰ βλαστήμια καὶ διέταξε:

—Ἄλλες δύο Μπομόντη!

—Νίκο μου, γιατί θέλεις ν' ἀκούσω λόγια στὸ σπίτι; Βλέπεις δὲ θέλησα νὰ σὲ δυσανετισῶ· ἐδῶ ἦλθα μόνον γιὰ νὰ κάνω τὸ χατήρι σου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφεραν τὴ μύρα καὶ ἡ γρίνα τῆς Μαρίκας ἐξακολουθοῦσε στὸν ἴδιο τόνο. Ὁ Μιχάλης δὲν φαίνονταν κι' ὁ Νίκος ἀναγκάσθηκε νὰ διατάξῃ κι' ἄλλη μύρα. Ἡ γρίνα ἀπὸ μι μινουε ἀνέβηκε τώρα sol majeure καὶ τοῦ Νίκου τὸ αἶμα ἄρχισε νὰ βράζῃ περισσότερο, ὅταν ἀντελήφθηκεν ὅτι ὁ «Κάϊζερκένιχ» ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ ἔβγαξε τὴν γλώσσα του κοροϊδευτικά. Τοῦ φάνηκε μάλιστα γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι κάποιος μικρὸς ἀρχιδουξ ἔκαμνε παραδόξα σχήματα κουνῶν τὰ δάχτυλα μὲ τὸν ἀντίχειρα στηριγμένον στὴ μύτη.

Ἐνας φυσικτικῆς μπῆκε στὸ κατάστημα. Ὁ Νίκος ταραχθῆκε, μὰ... δὲν ἦτανε ὁ Μιχάλης. Γιὰ νὰ πιάσῃ ὅμως κουβέντα τὸν φώνησε κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ *μονά-ζυγά*. Κ' ἐνῶ ἔχανε πέντε γρόσια ἐπληροφορεῖτο συγχρόνως ὅτι ὁ Μιχάλης ἦταν ἄρρωστος καὶ ὅτι στὸ μέρος του ἦλθεν αὐτὸς ἀπόψε.

— Πληρώσου ἀπὸ τὸν Τσόβε· δὲν ἔχω... φιλά! Ψιθύρισεν ὁ Νίκος.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Μαρίκα εἶχε παύσῃ τὴ γρίνα καὶ μὲ κρεμασμένα μούτρα ἐσυλλογίζετο πόσον τρυφερά ἦσαν τὰ λόγια του χθὲς τὸ βράδυ γιὰ νὰ τὴν πείσῃ νάρθοῦν στὴν μπουραρία καὶ... γιατί; γιὰ νὰ τὸν βλέπῃ ἀντίκρου τῆς νὰ παίξῃ... φυσικτικά! Καὶ συνεπέρανε: «Ἔτσι εἶναι οἱ ἄνδρες!»...

Ὁ Νίκος σηκώθηκεν ὄρθιος. Μιὰ στιγμή, εἶπε, κ' ἔρχουμαι. Καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

— Ποῦ πᾶς; εἶπεν ἐκείνη καὶ πῆγε κοντά του.

— Ἐρχομαι σὲ λίγο.

— Θάρθῶ μαζί σου.

— Μά, Χριστιανή, ἤπιαμε μύρα, ἔχω ἀνάγκη φυσική. Εἶναι ἀνάγκη νὰ στα λέγῃ κανεὶς ὅλα;

— Καὶ θὰ πᾶς ἔξω;

— Ναί.

— Θάρθῶ μαζί σου. Πλήρωσε καὶ σὲ περιμένω ἔξω ἐγὼ κ' ἔπειτα φεύγουμε κατ' εὐθείαν.

Τὰ μάτια τοῦ Νίκου θόλωσαν· κάποια ἄγρια βρουσιὰ ἀνέβηκε στὰ χεῖλια του, ὅταν ἡ πόρτα ξανάνοιξε κ' ἔδωσε πέρασμα σ' ἓνα χαριέστατο μπιζουδάκι, κ' ἔπειτα ἐφράχθηκε μ' ἓνα σῶμα γίγαντος, εἰς τὸ ὁποῖον στενάζουσα ἠρνεῖτο τὸ πέρασμα.

— Τέτοιο μπόι μόν' ὁ Καραντώνης τῶχει, εἶπ' ὁ Νίκος. Καὶ πῆγε πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ Καραντώνης, γιατί ἦταν ἐκεῖνος, πλησίασε τὸν Νίκο καὶ τὸν εἶπεν ἐμπιστευτικά:

— Νίκο ἀπ' τὸν οὐρανὸ πέφτεις. Ἐφερα ἐδῶ τὴ Λίνα καὶ δὲν ἔχω παρὰ ἓνα μόνο μετζῆτι· ἂν ἔχεις κανένα κάρτο δῶσέ μέ το, μπορεῖ νὰ μὲ χρειασθῇ.

— Δός μου τὸ μετζῆτι ἐσύ, εἶπεν ὁ Νίκος· εἶμαι μὲ τὴ Μαρίκα καὶ δὲν ἔχω νὰ πληρώσω.

Ὁ Καραντώνης ἔμεινεν ἀναυδος.

— Ἐγὼ τί νὰ κάνω; τόλμησε νὰ ψιθυρίσῃ.

— Ἐγὼ θὰ σκεφθῶ καὶ γιὰ σένα;

Ὁ τόνος ἦταν τόσο ἐπιτακτικός, ὥστε ὁ Καραντώνης ἔβγαλε τὸ μετζῆτι καὶ τῶδωσε τοῦ Νίκου . . . . .

— Καὶ ἡ... ἀνάγκη σου; εἶπεν ἡ Μαρίκα στὸ Νίκο, ἅμα βρέθηκαν ἔξω.

— Δὲν ἔχω πειά! τώρα εἶμαι ἀνακουφισμένος καὶ... τόσο εὐτυχής!

Κι' ἀγκάλιασε τὴ μέση τῆς.

Κ' ἔπειτα σιγανὰ μέσα στ' αὐτὴ τῆς:

— Μ' ἀγαπᾶς Μαρίκα;

— Καθόλου! καθόλου! ψιθύρισεν ἐκείνη μὲ λιγωμένη φωνὴ καὶ τρίβουνταν σὰ γάτα στὸν ὦμο του.

Λίγο πειὸ πίσω ἡ Λίνα ἔλεγε στὸν Καραντώνη μὲ ὕφος δασκάλας:

— Τὶ ἔρχεσαι ἀπὸ πίσω μου; . . . . κτήνος!

— Οὔτε ὡς τὸ σπῆτι σου νὰ μὴ σὲ συνοδεύσω, Λίνα μου;

— Εἶναι περιττόν!

Μόλις δυό εβδομάδες πέρασαν που ντύθηκε στού Τίριγγ!

Ο «ΣΑΤΑΝ», ΤΟΥ 1911

Ἀμίμητος εἰς πρωτοτυπίας.

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ

Ἐο μακαρίτης Α. Σούτσος.

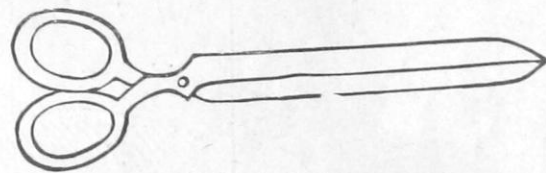
Ἐο αἰοίδιμος Α. Λασκαράτος.

Ἐο ἐν μακαρία τῇ λήξει Ι. Βηλαράς.

Ἐο συχωρεμένος Γ. Λαφρών.

Ἐο ἀείμνηστος Σοφ. Καρύδης.

Ἐκ τῶν ζώντων ὁ πολυτιμότερος

ΠΟΙΟΙ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΥΝ ΤΟΝ «ΣΑΤΑΝ»

Τὸν κλέπτει *αἰσχερὰ* ὁ κ. Κ. Σκόκος εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του.

Ἐψαλίδισε «*Τὰ Μάγια*» του τὸ ... «*Νέον Πνεῦμα*».

Τὸν ἀντέγραψε χονδρικῶς ὁ Σουρῆς.

Ἀντέγραψε καὶ ὁ «*Περίδρομος*» τὸν «*Σατὰν*» τοῦ ... 912.

ΠΑΓΟΣ ΜΠΟΜΟΝΤΗ

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΠΑΡΟΠΟΙΪΑΣ

Δὲν κατάρθωσαν νὰ τὸ καταρτίσουν οὔτε τὰ ἠνωμένα παγοποιεῖα

«*ΕΜΠΡΟΣ*» - «*ΣΑΤΑΝ*»

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΟΥΣ ΨΩΜΑΔΕΣΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ

Τὸ μόνον βάρος ποῦ δὲν θὰ σηκώση κανεὶς ποτέ.

ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΥ

- Γιατί δὲν τράβηξες στὸ λαγὸ;
- Δὲν ἦταν ἀνάγκη· ἀρκετὰ γρήγορα ἔφρευγεν.

*
Ἡ μαγείρισσα.— Τέσσερα κομμάτια μπακλαβᾶ ἔδωσα στὸν Ἄντωνη· ἂν καὶ τώρα δὲν μὲ κάνει ντεκλαρατσιόνα θὰ πῆ πῶς δὲν ἵπάρχει πιά ἔρωτας σ' αὐτὸν τὸν κόσμο!

ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΔΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

«Ψευδεῖς εἶναι αἱ φιλαρέσκειαι καὶ μάταιον τὸ κάλλος·
γυνὴ δὲ φοβουμένη τὸν Κύριον εὐλογηθήσεται».

Σολομών.

«Ἡ κόρη πρέπει ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας νὰ ἀσκήται εἰς τινὰς
ἀρετάς, ὡς εἰς τὴν τάξιν, τὴν ἀκριβειαν, τὴν φιλεργίαν, τὴν
φειδῶ κ.τ.λ.»

Οἰκιακὴ Οἰκονομία.

«Ἀγάπα σέβου τὸν Θεὸν καὶ τίμα τοὺς γονεῖς σου».

«Τὸ μαγειρεῖον εἶναι τὸ σχολεῖον εἰς τὸ ὁποῖον τελειο-
ποιεῖται ἡ μέλλουσα μήτηρ καὶ οἰκοδέσποινα».

Μαγειρικὴ.

Ἡ ξενομανία, ἡ ὀλεθρία αὐτὴ μᾶστιξ τῆς Κοινωνίας μας,
ἐκτοπίσασα καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐθνικούς μας χορούς, ἐσιγήγαγεν
ἀντ' αὐτῶν τοὺς γελοίους ἐκείνους καὶ ἄνευ χάριτος στρο-
βιλισμούς . . .

Φιλικός.

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΜΑΣ

Γ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ *ιατρός.*

Συφιλιδολόγος καὶ δερματολόγος.

Σερκίς ἀρ. 20.

Α. ΜΑΜΜΕΛΗΣ, *ιατρός.*

Ὁ μόνος εἰδικὸς Στομαχολόγος.

ΠΕΡΑΝ, ὁδὸς Θεάτρου, ἀρ. 5.

Γ. ΕΓΓΛΕΖΑΚΗΣ, *ὀδοντοῖατρός.*

ΠΕΡΑΝ, ἔναντι Ἀγ. Κωνσταντίνου ἀπαρτεμῶν Κουλούθρου. 2.

ΧΑΡ. ΨΜΠΕΚΕΣ, *ἐμπορορράπιτς.*

ΠΕΡΑΝ, ὁδὸς Σόφιαλη.

ΚΟΡΝ. ΒΙΓΓΟΠΟΥΛΟΥ

Φαρμακεῖον πρώτης τάξεως.

ΜΟΥΔΑΝΙΑ

ΠΕΡΙΟΣ ΚΑ ΑΞΙΟΣΥΣΤΑΤΑ

Α. Γεωργιάδη — Κ. Μπέλλα τὰ «Χρονικά».

Γ. Λαμπρίδη ἢ «*Εἰκονογραφημένη*».

Μ. Βιάτση—Δ. Ἀλβανοῦ ἢ «*Χαυρή*» ἐν *Μιτυλήνῃ*.

Ἐξαρχοῦ — Κ. Φρυλιγγοῦ ἢ «*Νεότης*».

«ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΕΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΟΥ

ΑΠΑΡΑΜΙΛΟΝ ΥΠΟ ΕΠΟΨΙΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑΣ

Διευθύνται:

Ν. Τ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΑΘΗΝΑ ΓΑΪΤΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΕΓΓΡΑΦΗ: — 'Εν Κων)πόλει . . . Γρ. 47 1/2
— 'Εν ταῖς 'Επαρχίαις > 60
— 'Εν τῷ 'Εξωτερικῷ Φρ. 15.

Οἱ ἐγγραφόμενοι εἰς τὸ «Νέον Πνεῦμα» καὶ προπληρώνοντες τὴν
συνδρομὴν των λαμβάνουσι τὸν πρῶτον Τόμον τοῦ «Νέου Πνεύμα-
τος» δωρεάν.

Διεύθυνσις: Galata, Latif Han, 7.

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΣΜΙΡΙΑ

ΣΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Γ. Π. ΠΑΠΠΑ

ΓΑΛΑΤΑ & ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ

ΖΥΘΟΣ ΜΠΙΟΜΟΝΤΗ

Ο ΑΦΡΑΤΟΣ — Ο ΕΥΓΕΥΣΤΟΣ

Ο ΕΞΟΧΟΣ — Ο ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΣ

ΞΑΝΘΟΣ — ΣΚΟΥΡΟΣ — ΜΑΥΡΟΣ

ΠΟΙΟΤΗΣ ΑΠΟΚΛΕΙΟΥΣΑ ΚΑΘΕ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

Στομαχικώτατος, θεραπεύει τὴν
ἀνορεξία, τὴν κατῆφεια,
τὴν στενοχώρια.

Διαρκῆς παρακαταθήκη εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ
Φερίκιοι 1.800.000 κοιλῶν Ζύδου.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

'Εκείνη.—Ποῦ μετὰ λέξ ἀντὰ Νίκο εἶσαι καὶ γονατισμένος;

— Ψέμματα ποῦ ἡ Κυρία τραγουδεῖ μετὰ γούστο;
— Ἄν εἶχε γούστο δὲ θὰ τραγουδοῦσε.

ΚΟΝΙΑΚ ΜΕΤΑΞΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἐφιστάται ἡ προσοχή τῆς ἀξιότιμου πελατείας μας ἐπὶ τῶν κάτωθι:

ΤΟ ΓΝΗΣΙΟΝ ΚΟΝΙΑΚ

τοῦ Ἐργοστασίου μας φέρει τὴν παλαιὰν καὶ γνωστὴν εἰς τοὺς κ. κ. καταναλωτὰς Ἐτικεταν μας, Πρὸς δὲ περιλαίμιον ταινίαν μὲ τὴν σφραγίδα τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἔχουσιν οὕτω:

Ἄριθ. 25255

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

«Πιστοποιεῖ ὧδε, ὅτι Ἐργοστάσιον κατασκευῆς Κονιάκ ὑπὸ τὸν τίτλον ἰδιοκτησίας Σ. & Η. & Α. ΜΕΤΑΞΑ ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι μόνον ΕΝ ἰδρυμένον ἐν Πειραιεῖ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14 Ἰουνίου 1904.

Ὁ ὑπουργὸς Γ. Ν. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

Προσέτι κάθαιτον ταινίαν μὲ πιστοποίησιν καὶ σφραγίδα τοῦ ἐπισήμου χημικοῦ τῆς Α. Α. Μ. Σουλτάνου κ. Συγγροῦ ἔχουσιν οὕτω.

Ἄριθ. 6000

«Πιστοποιῶ τὴν γνησιότητα τοῦ Κονιάκ τοῦ ἐν Πειραιεῖ Ἐργοστασίου Σ. & Η. & Α. ΜΕΤΑΞΑ κατόπιν ἐπισταμένης ἀκριβοῦς ἀναλύσεως. Κ. ΣΥΓΓΡΟΣ

Τ' ἀνωτέρω πρὸς πλήρη ἀξασφάλισιν τοῦ ἀξιότιμου κοινου ἀπὸ τὰς παραποιήσεις καὶ πρὸς διάκρισιν παντὸς ἄλλου Κονιάκ, ὅπερ ἤθελε φέρει τὸ ὄνομα ΜΕΤΑΞΑ, καθόσον ταῦτα ΔΕΝ εἶναι τὰ γνήσια Κονιάκ τοῦ Ἐργοστασίου μας καὶ δέον οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν ἐπὶ τῶν φιαλῶν ὅλας τὰς σημειωθείσας ἐγγυήσεις πρὸς ἀποφυγὴν ΑΠΑΤΗΣ.

Σ. & Η. & Α. ΜΕΤΑΞΑΣ

Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν ἐν Γαλατῇ

Γαλατῆ-Χάν, ἀρ. 9, ὁδὸς Μουμχανέ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

Γενικὸς Πληρεξούσιος καὶ Ἀντιπρόσωπος

ΣΗΜ.—Οἱ κ. κ. Πελάται μας δέον νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ Ἐργοστάσιόν μας οὐδεμίαν ἐμπορικὴν ἢ ἄλλην σχέσιν ἔχει μὲ κανέν ἄλλο Ἐργοστάσιον.

Οἱ Ἐργοστασιάρχαι Σ. & Η. & Α. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΜΕΤΑΞΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΛΟΓΗ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΙ

ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ, ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Ἐδιάβροχα — Καπέλλα — Ὑποκάμισα — Μαροκινά

Ὑποδήματα — Δάστιχα ἠγγυημένα.

Μυρωδικά. — Εἶδη ταξιδίου. — Εἶδη πολυτελείας.

Γραβάτες, γάντια, μπαστούνια, ὀμβρέλλες κτλ. κτλ.